

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

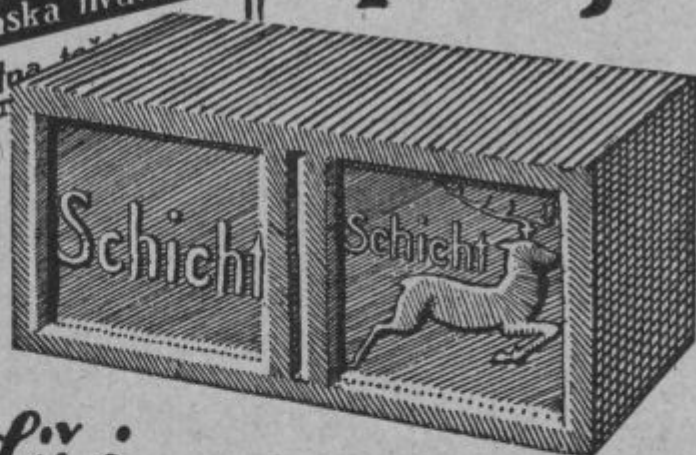
LETO XXV. 1927.

ŠT. 4. APRIL.

Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za april 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Delo za razširjenje katoliškega tiska.

Mesečni zaščitnik: sv. Peter Kanizij (27.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. I.		
			Ijublj. šk.	lavant. šk.	
1 2	Petek Sobota	Hugon š. Franc Pav.	Posvečitev družin presv. Srcu Velikonočne spovedi	Konjšica S. Trojica n. C.	Gomilsko Reka
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5 postna (tiha) Izidor š. Vincenc Fer. Sikst p. Herman sp. Marija 7 žalosti Marija Kleof.	Zadoščenje presv. Srcu Trpljenje v duhu vere Potrpežljivost v boleznih Srečna zadnja ura Katoliški učitelji(ce) Češčenje žalostne M. B. Zaupanje v božjo previd.	Preddvor Nem. Loka Dobrepolje Leskovicca Zaplana Suhorija Brezje	Konjice Prihova Čadram
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Cvet. Mehtil. d. Leon Vel. c. uč. Zenon š. Hermenegild m. Vel. četrtek Vel. petek Vel. sobota	Spreobrnjenje grešnikov Mladičiči pri vojaki Slovinci v tujini Verske organizacije Gorečnost za presv. R. J. Molitev za zveličanje duš Zmaga sv. Cerkve	Podbrezje Blagovica Vrhnika Vrhpolje M. Sv. Lenart Kamniki Kranj	Loče Sv. Kungota Špitalič Zreče Žiče
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Velika noč Velik. poned. Krescencija d. Marcelin š. Anzelm c. uč. Soier in Kaj m. Adalbert š.	Pravo krščan. veselje Dobra izbira poklicev Zadeve naših škofov Katol. prosvet. organizacije Misijoni in duhovne vaje Župnije brez duhovnikov Vzgoja dobrih duhovnikov	Motnik Šturje Št. Jurij Šm. Ihan Dobrníč Gorje Šmihel sam.	Skomarje Stranice Kebelj S. Jernej L. Vel. Nedelja Ormož
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. povel. Bela Marko ev. M. B. dob. svèta Pet. Kan. (m. z.) Pavel od Križa Peter m. Katar. Sij.	Poverjeniki(ce) naših listov Misijoni. Apostol. sv. Cirila Nameni sv. očeta Pospeševalci češčen. pr. Srca J. Slovenski redovniki(ce) Težko preizkušane družine Ta mesec umrl. Apostol. molit.	Stara Loka Cerklje Podgrad Nevlje Čatež Št. Jurij p. K. Stari trg p. L.	Ormož bol. Sredlišče S. Miklavž Or. Svelinje S. Tomaž O. S. Bolfenk S. Lenart

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

VSEBINA:

(Nadaljevanje s strani 103).

Razprave:

- Iv. Pucej: Mati iz Naima.
- Kr. Cuderman: Gremo v Jeruzalem.
- Dr. Zagar: Trpljenje sv. Terezije Det. J.
- J. Volc: Kjer jeza vlada...
- V. V.: Veliki petek. (Pesem.)

Naši vzorci:

Skrit zaklad.

Listek:

Od Satana k Bogu. (Dalje.)

Družbeni glasnik:

Dr. A. Merbar: Glejte, prava Marijina družba.
Iz naše skupnosti.

Cerkveni razgled:

- Po svetu.
- Po domovini.
- Dopisi.
- Raznoterosti.
- Iz postnih pastirskih listov.
- Zal. Mati božja.

Dobre knjige,
Govornica,
Odpustki,
Prošnje,
Zahvale.

Vprašanje iz Sv. Križa p. L. — »Slišal sem, da kdor nosi čudodelno svetinjo, lahko dobi vsak dan popolni odpustek, če zmoli šest Očenašev in Češčenamarij. Prosim pojasnila.« — Odg.: Kdor nosi na traku okrog vratu čudodelno svetinjo, t. j. svetinjo, ki ima na eni strani sliko Brezmadežne, na drugi pa Marijino ime in dve srci, lahko dobi vsak dan popolni odpustek, če odmoli šest Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi. Potrebno pa je za te odpustke, ki se lahko obrnejo tudi dušam v vicah, da mu je svetinjo blagoslovil in izročil duhovnik, ki je v to posebej pooblaščen.

M. L. K vprašanje 1.: Bo najbolje, da se prilično osebno predstavite in vprašate, če bo šlo. Nič se ne čudite, če boste zadeli na težavo. Morda so prav te zunanje ovire znamenje, da niste poklicani. — K. vpr. 2.: Brez krivde ne bo, ker ste liste že s tem namenom naročili. Kjer je krivda, so tudi obveznosti. Če ni najti lastnika, se obrne v dobre namene. — K. vpr. 3.: Če je denar, tuje blago povrnjeno, ali pa če je lastnik odpustil, je v tem oziru vse urejeno. Pri spovedi ste se že itak obtožili. — K. vpr. 4.: Načela so ta-le: Kar ni pro-

stovoljno, ni smrtni greh. Kar je potrebno, se kljub vsem težavam lahko pogovorite in se nikar ne bojte, da bi Boga žalili. Greh bi storili le takrat, če bi v stvari, ki jo omenjate, privolili, drugače ne. Sicer pa Vi potrebujete veliko molitve in veliko zaupanja v božjo dobrotu. Sama skušnjava nikoli ni greh, če je nismo nalašč povzročili. Do svojega spovednika bodite zelo odkritosrčni in dobri Bog bo Vaš križ izpremenil v blagoslov.

PROSNJE.

M. Š. iz dr. Mar. se priporoča najsv. SS., sveti Tereziji Det. J., sv. Jožefu, sv. Antonu, častiv. Don Bosku in bl. Dominiku Savio za zdravje in za druge milosti ter za zdravje matere. — Družina K. na Goriškem se priporoča presv. Srcu J., sv. Leonardu Portomavr. za izboljšanje težkih razmer v župniji. Hkrati se priporoča sv. Srcu J. in sv. Tereziji Det. J. za pomoč in za dosego dobrih **namenov.** — M. R. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Tereziji Det. J. za mir in za pravo pamet v družini. — R. R. se priporoča Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za srečo in zdravje pri vojaki in za srečno vrnitev na dom. — Marg. in Eva Kravina iz Ž. se priporočata Mariji Pomočnici na Brezjah in sv. Tereziji Det. J. za dosego že dolgo pogrešanega zdravja. — Neimenovana z Ježice priporoča v molitev svojega bolnega očeta, ter prosi priprošnje Marije Pomočnice na Rakovniku, svetega Antona Pad., sv. Terezije Det. J., sv. Lucije. Sama sebe pa priporoča presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Tereziki za milost dobre spovedi in vred. prejema sv. R. T., vrhu tega zaupa v pomoč

N. Lj. Gospe, sv. Jožefa in sv. Terezije v važni zadevi. Končno prosi vse dobre vernike za spomin v molitvi v zgorajšnje namene. — Neimenovana priporoča svojega sina vsem svetnikom in svetnicam ter dušam v vichah za pravi talent.

ZAHVALE.

Ivana Pečnik (Sv. Jakob v R.) se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., za hitro ozdravljenje hude živčne bolezni. — M. F. v R. se zahvaljuje presv. SS., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za milost spokornosti sorodni osebi. — Ivana Snof se zahvaljuje najsv. Srcu J. sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za večkratno uslišanje. — A. J. se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za dvakratno uslišanje v važni zadevi. — P. R. M. S. se zahvaljuje presv. SS., Materi božji, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu Pad. za pomoč v časni zadevi. — Nežika Klun, učit. Dolenjvas, se zahvaljuje Mariji, sv. Tereziji Det. J. in vernim dušam za več uslišanih prošnji. Neka usmiljenka pa sv. Tereziki za ozdravljenje težko bolne njene sošolke. (50 Din za dobre namene.) — Mladenič se zahvaljuje Materi božji, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji Det. J. za uslišanje v važni zadevi.

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na **Starem trgu šte. 2**
(Na obeh vogalih) Josip Olup

kjer dobite vedno največjo izbero moških in otroških oblek in klobukov in vseh vrst perila po najnižji ceni.

Kakor roža med trnjem se lahko smatra

**MILB
GAZELA**

ki po svoji nedosegljivi kakovosti prekaša vse druge proizvode. Beli, čisti in varuje trpežnost perila.

PRI NAKUPU

se priporoča tvrdka

Ign. Žargi, Ljubljana

Sv. Petra cesta 3 in 11

kjer dobite veliko izbiro damskega in moškega perila, kravaf, srajc, nogavic, rokavic ter ženskih bluz, oblek i. t. d.

Velika izbira **potrebščin za krojače in šivilje** po priznanih nizkih cenah.

Največja izbira kuhinjskih potrebščin

za vse sloje, dobite najceneje pri

Stanko Florjančič

Ljubljana, Sv. Petra c. 35

Podružnica: Šiška, Celovška cesta

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opre mah. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v voženju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC, LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

BOGOLJUB

Mati iz Naima.

Janez Pucelj.

Ko so šli tisti veliki petek od groba Janez, učenec, ki ga je Gospod ljubil, Marija Magdalena in druga Marija, mati Jakobova in Jožefova, in mati Zebedejevih sinov, in sredi med njimi Marija, Mati Gospodova, čudovito potrta in čudovito vzravnana, so šli molčé in niso vedeli besede, ki naj bi jo govorili. Molčé so šli, zakaj preveliko in pretežko je bilo prišlo nad nje tisti veliki petek, in vsi so mislili na Mater Gospodovo. Vsi so mislili na njo, kako je stala pod križem kot kamenit kíp, kako je bila vsa kot okamenela bolečina. Tako je stala Lotova žena, ko je zastrmela v vso grozo in je obstrmela v kamen od bolečine.

Šli so od groba. Sredi vrta Jožefa, bogatega Arimatejca, je stal nov, v skalo vsekán grob, kamor še nihče ni bil položen, častitljiv, kakor si ga je bil dal postaviti bogataš iz Arimateje, da bi v njem počival, kadar bodo angeli nesli njegovo dušo v Abrahamovo naročje. Sredi cipres in lovorjev, sredi poraza in zmage, je sanjal ta čudoviti grob do danes, ko je oživel, in je prišel Jožef sam, živ k njemu, da vanj pokoplje življenje sveta, da v njegovo temo položi luč sveta.

Za njim so prišli vojaki, rimski vojaki. Potegnili so vrstico čez skalo in jo zapečatili z cesarskim, državnim pečatom in potem so stražili grob navidez malomarno, v resnici pa so se zdeli sami sebi tako važni, kot da na njih ramah sloni ves nebesni svod.

Tedaj so šli od groba učenec, ki ga je Gospod ljubil, in Marija Magdalena in Marija Jožefova in mati Zebedejevih sinov in Marija, Mati Gospodova. In vsi so mislili na njo, pa niso vedeli, kaj naj bi rekli, ali s čim bi jo potolažili, zakaj vedeli so, da je kakor morje njena bolečina, in vsaka tolažba bi le pala kakor nova goreča kaplja v njeno srce — — —

Tedaj je rekla mati Gospodova učenca, ki ga je Gospod ljubil: »Sin moj,« — zazebló jo je v srcu, ko je izrekla to be-

sedo »sin moj«, zakaj do zdaj jo je rekla nekomu drugemu; pa ta drugi sam ji je tako naročil, da naj jo poslej reče sinu Zebedejevemu. »Sin moj, pripoveduj, kako je bilo tedaj v Naimu!«

Takrat se je stisnilo v srcu učenca, ki ga je Gospod ljubil, in zá grlo ga je zgrabilo kot s trdo roko, in v oči je udarilo nekaj kot bi se hotelo preliti v solze, in beseda se je zataknila in ni hotela iz grla.

»Sin moj, pripoveduj!«

Hripava je bila beseda učenca, ki ga je Gospod ljubil.

»Šel je v mesto, z imenom Naim, in šli smo z njim njegovi učenci in mnogo ljudstva. Ko se je pa približal mestnim vratom, glej, nesli so ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova.«

Ustrašil se je zadnjih besed, in zadnja beseda mu je napol obtičala v grlu.

»Nesli so ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova,« je ponovila Mati Gospodova.

Spomnila se je svojega edinega, kako ga je pred triintridesetimi leti radostno rodila in ga položila v jasli, ker zanje ni bilo prostora v hiši; in potem: beg v Egipt, in potem: vrnitev in presladka leta v Nazaretu. Ah teh triintrideset let, ena sama sladka misel, ki se je prelivala iz dneva v noč, iz noči v dan: misel na svojega edinega. In zdaj ga nima več in vdova je. Kakor bi rahla, mila roka pogladila čez njen obraz: »dobro ti, da si ti umrl, ti ženin moj, Jožef, ki si ga tako ljubil! Kaj bi bil ti počel zdaj, ko skoraj nisi mogel prestati tedaj, ko sva ga tri dni z žalostjo iskala.«

»In kako je bilo potem?« je vprašala Mati Gospodova.

»Ko jo je Gospod videl, se mu je v srcu zasmilila in ji je rekel: Ne jokaj!«

Zatrepetalo je srce Matere Gospodove, in začutila je kot bi pala v nič daljava med njenim srcem in srcem matere iz Naima. »Name je mislil takrat,« je zadrževala. »In potem?«

»Pristopil je ter se dotaknil nosil — nosivci pa so obstali — in je rekel: Mladenič, rečem ti, vstani! In mrtvi je sédel in začel govoriti; in dal ga je njegovi materi.«

»Ta mati iz Naima sem jaz,« je dahnila nalahno Mati Gospodova in šla je čudovito potrta, pa še čudoviteje vzravnanana — —

Ko je minula sobota, so kupile Marija Magdalena in Marija Jakobova, in Saloma dišav, da bi šle Jezusa mazilit. In prvi dan v tednu so šle h grobu na vse zгодaj, ko je solnce vzhajalo. Marija, Mati Gospodova pa tisto jutro ni šla h grobu, in niso je mogle žene prepoznati: vsa žalost

je bila izginila, njen obraz je bil še vse drugače bolj povišan nad vse zemeljsko kakor sicer, njene oči so bile kakor oči, ki gledajo v tretje nebo in vidijo skrivnosti, ki jih človeku ni pripuščeno govoriti —

Saj je že tisto jutro na vse zгодaj videla svojega edinega, saj je že tisto jutro na vse zгодaj slišala peti angele:

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja,
zakaj on, ki si ga bila vredna nositi, aleluja,

je vstal, kakor je rekel, aleluja.
Veseli in raduj se Devica Marija, aleluja,
ker je Gospod res vstal, aleluja!

Glejte, gremo gori v Jeruzalem...

Kr. Cuderman.

Dnevnik, 11. junija 1926.

Uboği živci. Malo, da nisem obležal. Še zdaj šumi po glavi grozni nečloveški direndaj egipčevske prestolice. Kairo bi me skoro odušil. Preveč je za tri kratke dni.

Oddahnili smo se, ko smo zopet sedeli v brzovlaku, ki je hitel z nami v noč k Sueškemu kanalu. Te vožnje zlepa ne pozabim. In zamazanih, brezobzirnih fantalinov. Z obupom so se vrgli celi roji postopaških prodajalcev na nas, da nas vsaj še v zadnjih trenutkih oskubijo za poslednje piastre. Tako bi radi počivali, pa nam ne puste. Z neugnano gorečnostjo trobijo svoj »mêš, mêš, lemona, lemona, lemona« — in silijo v človeka z umazano vodo. Dolgo v noč so se vozili z nami. In zasluži občudovanje ta vztrajnost faraonovih potomcev.

Sredi noči smo hiteli s čolnom čez tihi Sueški kanal. Od daleč begajo dolgi prameni reflektorjev. Parniki neslišno vozijo in razsvetljujejo vodno pot. Stopili smo na azijska tla. El Kantara. Puščavniški vlak že čaka. Utrujeni pospimo. Proti jutru se pričnemo ogledavati. Kmalu bi drug drugega ne spoznali. Lasje, glava, obleka, kovčegi so pokriti s celo plastjo puščavskega prahu, ki se usipa skozi dvoje odprtih oken. Nihče nas ni opozoril in smo radi vročine pustili odprto.

Čuden svet, ki po njem vozimo. Valovita ravan, nobene travice, nič drevja, nič studencev, nič hiš, sam pesek. Kolikor daleč seže oko, sami peščeni zameti. Vlak

hiti z neznansko brzino in dviga oblake prahu. — Skozi to puščavo je vodila v prejšnjih časih velika karavanska cesta iz Sirije, in je v El Kantari dospela na egipčevska tla. Po tej cesti je bežala v Egipt sv. Družina pred sovražnim Herodom. In najbrž tudi očak Jakob pred Ezavom. O, koliko trudnih dni, strahu in molitve je bilo treba, preden so prehodili te planjave!

V Lyddi smo izstopili iz našega vlaka, ki vozi direktno v Haifo. Prestopiti smo morali na vlak, ki je čez pčle pol ure pripeljal iz Jafe. Naš cilj je Jeruzalem. Najlepše bi bilo, ko bi pot od tu do cilja prehodil peš. Tako bi s celim srcem doživel svete spomine. V Lyddi, kjer je Peter ozdravil Eneja. V Ramle, kjer je po izročilu rojstni kraj Jožefa Arimatejca. V dolini Sorok, današnja Wadi es Sarâr, kjer je Samson vzljudil Dalilo. V dolini Refaim — med Bittirom, najlepše ležečim krajem ob železnici, in Jeruzalemom, — kjer je David pobil Filištejce.

Malo po deseti uri dopoldne smo privozili na visokoležeči jeruzalemski kolodvor. Sredi tipičnega kolodvorskega poslopja, med tračnicami in zaprašenimi železniškimi vozovi stoji postajni napis JERUSALEM — ime, ki sem ga dozdej čital le v svetih knjigah.

Na postaji nas je pričakoval rektor avstrijskega hospica, prelat Fellingner. Visokorasel mož, odločnih potez, simpa-

tične besede. Pozdravil nas je kakor oče. Spremljal do zadnjega dne, dokler nas ni spravil v Haifi na čolne. Skoro četrto stoletja že opravlja svojo težko službo v svetem mestu. Kot strokovnjak nam je z veliko resnobo in izobrazbo razlagal svete kraje, njih zgodovino, tradicijo, legendo.

Pri damaščanskih vratih so avtomobili ustavili. Peš smo po par minutah dospeli v prijazni hospic. Kakor doma. Vljudna tiha postrežba tirolskih sester, pa ljubezniva pozornost rektorjeva, sta nam pripravila najprijetnejše dneve.

Za popoldan je bil določen obisk cerkve Božjega groba. Mene niso več držale noge. Trije strašni dnevi v Kairi, naporna vožnja po puščavi, ogromna sila novih vtisov — vse je povzročilo grozen glavobol. Vročina je narasla do 39 stopinj. Hotel sem v postelj. Rektor pa pravi: »Ne gospod, pri prvem sprejemu morate biti! Le pojdite z nami.« Vdal sem se in šel. Kakor senca sem hodil prvo pot po Via Dolorosa. Dr. B., mestni župnik dunajski je stopal ob moji strani. S strahom je gledal, kdaj se bom zgrudil. Naša pot ni bila dolga deset minut. Pri cerkvenih vratih so nas sprejeli frančiškani. Dali so nam v roke drobne, prižgane svečke. Srce je burno plalo. Pred pragom najsvetejše cerkve. Godilo se nam je, kot pred leti v Limpiasu, ko smo stali pred cerkvijo, in čakali, kdo bo prvi vstopil in vzdržal resni pogled Križanega. Mrak in hlad nas je objel. Svečke so živo zagorele. Meni je bilo, kot da stopam na drugi svet. Zdrknili smo na kolena. Poljubili kamen maziljenja, ki leži ne daleč od vhoda. Ves obdan od alabastrovih svetilk. V procesiji smo obiskali kapelice in neštete kote te, za hip nepregledne cerkve. Steber bičanja, Kristusovo ječo, kapelo razdelitve oblačil, najdenja sv. križa, sv. Helene, zasramovanja Kristusovega, mesto križanja vrh Kalvarije, Božji grob, kapelo sv. Magdalene in kapelo prikazovanja Materi božji. — Prijeten hlad in dobrodejen mir sta umirila živce. Glavobol me je pustil, utrujenost in vročina sta prešla. Rektor mi je vesel stisnil roko in dejal: »Pokorščina ozdravi.«

Včeraj sem bil zgodaj na nogah. Ob štirih jutraj sem moral biti na Božjem grobu, da opravim sv. daritev. Ceste so bile tihe in prazne. Revne oljnate luči so slabo razsvetljevale temne ulice.

V moji duši pa je bilo svetlo. Že prvi dan mi je bilo čisto jasno, da Jeruzalem zame ni nobeno razočaranje. Po mnogih spisih, ki sem jih prečital pred potova-

njem, je padlo moje pričakovanje na najnižjo stopnjo. Doma mi je neki spoštovan gospod pred odhodom dejal: »Tudi ko bi mi kdo plačal celo pot, ne grem gledat tistega kamenja.« Res, razkošnih palač, hotelov, cestne železnice, širnih ulic z drevoredi iščeš zastoj tukaj. Starega kamenja je za cele hribe. A to kamenje vpije in priča, da stopam po sledovih, ki jih je hodil moj Gospod. Katero moderno mesto naj mi odtehta presladko zavest, da diham med zidovi, kjer je živel, učil in trpel Bog-človek.

Vhod na Zveličarjev grob je kar moč nizek. Prisili te, da se globoko prikloniš. In je prav tako. Če kje na zemlji, je tukaj kraj, da se človek poniža in prikloni pred svojim Bogom.

Ni še zasijala prva zora izza Oljske gore, ko sem stal na grobu Gospodovem. Le lučke prasketajo. Srce utripa. Ni več zelenega vrta. Ni temnih cipres. Ni cvetic. Ni ptičkov, ki so prestrašeni obmolknili, ko so nesli mimo svetega mrliča. Ni solnca, ki je tisti večer usmiljeno zakrilo z rdečim sijem blede truplo svojega Stvarnika. Samo grob je še tu. Dragulj krščanskih src. Tu je počivalo Gospodovo telo. Od pobožnih rok v grob položeno. Od angelov tiho objokovano. Še ni bilo groba na svetu in ga ne bo, ki bi bil bolj česčen, ljubljen, slavljen. Koliko oči je že tu jokalo. Koliko ustnic poljubljalo ta grob. Koliko rok je bilo v molitvi sklenjenih. Koliko src je tu trepetalo v veselju in žalosti. To je bila zame noč, o kateri je pisano: noč bo svetla kakor dan, in noč bo luč v mojem veselju. To je bila najlepša Velikanoč mojega življenja.

Danes je praznik Srca Jezusovega. Praznik božje Ljubezni. Nikoli nisem slutil, da bom kdaj v življenju na ta praznik stal v r h K a l v a r i j e. Osemnajst strmih, močno razhojenih stopnic vodi iz spodnje cerkve na Golgotski hrib. Sveti mir. Nedotaknjena tihota. Po temačnem prostoru svetlikajo rdeče lučke. Kakor solze v trepetajočih očeh. Kakor zvezde, ki od groze mrjo. Kakor odsev krvavih ran, ki razodevajo skrivnost odrešenja. Skrivnost križa. Tu te vrže tajna sila na kolena. Tudi, ko bi ne hotel. Posvetne misli beže. Vse ničemurnosti in nespametni človeškega srca zginejo v nič ob presveti zgodbi tega kraja. Po kolenih drsiš, da ne onečastiš toplih kapljic božje krvi, s katero so orošena ta tla. — O, ko bi vedno mogel s tako iskrenostjo opravljati presv. daritev kot sem jo opravil na praznik Jezusovega srca vrh Kalvarije! Pred očmi se obnavlja

nekrvava daritev, ki jo je pred 2000 leti s krvjo in smrtjo visoko na križu opravil najvišji Duhovnik na tem skalnatem križu. Tu se nihče ne sramuje solz. Tla poljubljam tako vroče in iskreno, da nisem tako še nikoli poljubil svoje matere.

Srce, prepolno svetih čuvstev, se komaj zave premnogih stvari, ki so v cerkvi Božjega groba tako čudne, nerazumljive. Stvari čudne, da jih ni v nobeni cerkvi takih. — Straža pri vhodu bliskoma osvetljuje žalostne razmere. — Od 13. do 19. stoletja je moral vsak romar, ki je hotel obiskati Božji grob, plačati visoko vstopnino. Nerazumljivo mi je, da je krščanstvo to sramoto noter do sedanjih časov potrpežljivo nosilo. Angleži — današnji gospodarji — so to krivično vstopnino odpravili in ne dovolijo več, da bi mohamedanci predpisovali kristjanom čas obiska. — Največ pravic imajo v cerkvi Grki. Njihova nestrpnost je razumljiva. A pri tem trpi cela cerkev. Okrasitev je preobložena in neokusna. Popravila se zane-marjajo. Povsod pomanjkanje snage. Frančiškani žive tu pravo mučeniško življenje. Radi bi vse te nedostatke odpravili, ko bi smeli poseči vmes. A nobeno popravilo se ne sme izvršiti, da niso prej privolili latinci, grki, armenci, mohamedanci. Sloga med temi štirimi nasprotji je pa redkokdaj mogoča. Zalosten zgled, kako sama hoja po bibličnih stopinjah in bivanje na najsvetejših krajih še ne približa Kristusa duši. V Jeruzalemu je človek lahko prav tako daleč od njega kot v najoddaljenejših krajih zemlje.

Res je ta krčevitost pravzaprav izraz ljubezni. A napak umevane. Ne more biti ljubezni, kjer ni edinosti. Na sveti zemlji, s Kristusovo krvjo posvečeni, šele občuti verni človek vso nesrečo in zablodo razkola in needinosti med spoznavalci Kristusovimi. O, kaj bi edinost tu lahko ustvarila! Dela, stavbe, da bi jih občudoval svet. Umetnost in lepota bi objeli to zaničevano kamenje. V novi Jeruzalem bi ga spremenili. — Nič tega ni. Ponižano, od lastnih otrok v sramoto dejano, je prvo svetišče krščanstva. Zunaj se smejeta dva ponosna minareta in tlačita stavbo v tla. Odlomljen je zvonik. S pločevino pokrit, da ga komaj zapaziš. Notranjščina na glas joka, čeprav iz vseh kotov odmeva petje božjih pesmi. Joka, ker je vsa raztrgana, revna, skoro gola. Sesula se bo, ako ne bo pomoči. Joka, ker v njej trpi Jezus še danes. Učenci se ne ljubijo. Ko bi oči ubi-

jale, bi učenci padali mrtvi od sovražnih pogledov. O, kako so bridki sadovi razdvoja in nestrpnosti! Cerkev Božjega groba joka. Slišal sem njen jok, ko sem opazoval v svetih prostorih trume našemiljenih turistov. S kukalom v roki stopicajo po njej kakor po muzeju. Pomilovalen nasmeš jim igra krog usten: »Živi ostanki nazadnjaškega srednjega veka!« S takimi čuvstvi predstavljajo svoje suhe turistijske kosti iz kota v kot. Obsodijo in gredo. To je kratka pobožnost modernega napuha na Božjem grobu in Kalvariji. Moža iz 20. stol. je sram, da bi imel prepričanje, ki bi ga vrglo na kolena in mu sklenilo roke. — O, vzrokov dovolj, da najsvetejša cerkev na zemlji plaka...

Še en ljub kotiček v tej cerkvi moram omeniti. Kapelo prikazovanja Mater i božji. Izključna last katoličanov. Na oltarju tabernakelj. V njem skriti Bog. Tih, samotni prostorček za molitev, premišljevanje. Skoro vsak dan hitim v to mračno kapelico. Zamislim se v preteklost in se osvobodim neprijazne, žalostne sedanjosti. Marijini velikonočni radosti je posvečena kapela. Njej prvi, neskončno srečni, je bila razodeta radost Gospodovega vstajenja. V hišici Markovi na Sijonu je Mati čula tisto noč v veselem trdnem upanju. To jutro bo vstal, tako je dejal. Ali ne bo prišel najprej k Materi? K njej, ki jo je bolj ljubil nego vse druge. Z njim je bila pod križem. — »Moja skrivnost ostane v meni.« — Niti besedice ni pozneje Marija razodela o svidenju, ki ga je doživela s svojim vstalim, poveličanim Sinom. Zato evangelijski molči. Le angeli so bili priča blažene velikonočne sreče Materine. Kako lep je moral biti njen Sin, ko je stal v tihem sobici pred njo. Kaj je govoril z Materjo? Ko bi znali! Češčena bodi, ti nepoznana, skrita sveta beseda, ki je bila dana Materi na velikonočno jutro. Zase jo je ohranila. Morebiti jo bomo smeli tam gori vprašati po tej besedi, po velikonočnem pozdravu njenega Sina. Ali bo smehljajoča uslišala našo prošnjo? Ali bo ostala to njena skrivnost vso večnost?

Ob sedmih slovesna služba božja na Božjem grobu in nagovor. Frančiškanski gojenci pojo. Čisti deški glasovi kipe gori pod kupolo v solčno luč. Misli hite za melodijo. Et resurrexit tertia die! Tretji dan je vstal! Da bomo z njim vstali tudi mi. Da bo neskončno srečna naša Velika noč. Da bo večna naša Aleluja!

Trpljenje sv. Terezije Deteta Jezusa.

Dr. J. Žagar.

Na zunaj se je videlo življenje sv. Terezije samo veselje, sam smehljaj. Tudi njene sestre v Karmelu so mislile, da ni nikoli dosti trpela, v resnici pa je trpela s k r i t o m u č e n i š t v o.

Svoji sestri Pavlini je pisala: »Moja duša je okusila mnogo vrst preizkušenj, mnogo sem že trpela. Prej, v otroških letih, sem trpela žalost, sedaj okušam vse grenke sadove v miru in veselju... če bi ljudje videli mučeništvo, ki ga trpim že eno leto, kako bi jih osupnilo.« V boleznih je smehljaje vzela v roke kozarec z rdečo tekočino ter rekla sestri: »Glejte, mislili bi, da je v tem kozarcu sama sladkost, v resnici pa ne pijem nič bolj grenkega kot to. To je poguba mojega življenja; na zunaj se kaže kakor bi bilo vedno obsijano od najbolj smehljajočih se barv..., v resnici je pa grenkost. Pravim, grenkost in vendar moje življenje ni bilo grenko, ker jaz sem znala spremeniti v veselje in sladkost vso grenkobo.« Ko se je poslavljala od svoje celice, ker v boleznih so jo prenesli v bolniško sobo, je povzdignila svoje oči k nebu in rekla: »V svoji celici sem zaslužila velik del svoje sreče, ker v njej sem mnogo trpela in srečna bi bila, če bi smela v njej umreti.«

Trpela je torej celo življenje, a njen smrtni boj je bil tako poln bolečine, da je morala sama tolažiti okoli stoječe sestre. Bodrila je svojo sestro prednico: »Častita mati, ne bodite žalostni, če toliko trpim in če v poslednjem trenutku svojega življenja ne pokažem nobenega znaka veselja. Ali ni tudi Jezus umrl kot žrtev ljubezni, in vendar, kakšen je bil njegov smrtni boj.« Zadnji dan svojega življenja, 30. septembra, ob pol treh popoldne pa se je dvignila na svoji postelji, česar že več tednov ni mogla, in je zaklicala: »Častiti mati, kelih je poln do roba! Nikoli ne bi verjela, da je mogoče toliko trpeti.« Malo potem pa je rekla: »Ne kesam se, da sem se izročila ljubezni« — in te besede je večkrat ponovila. Predzadnje njene besede ob sedmih in nekaj minut so bile: »Pojdimo, pojdim o, ne bi hotela manj trpeti.«

Terezija je trpela, ko je v solzah prosila očeta, naj jo pusti v samostan; trpela je že, ko je v prvih dneh samostanskega življenja čula le trde besede, ki so jo v nič devale. Mati prednica jo je kregala: »Se vidi, da naš samostan pometa otrok petnajstih let. Vse je v neredu.« Če je Tere-

zija šla po stopnicah, je hitro zaslišala besede: »Ampak, ta otrok pa tudi ni čisto za nič.« Trpela je, ker jo je po zimi v celici vedno zeblo; ko je bila že bolna, je rekla: »Kar mi je v samostanskem življenju telesno najbolj prizadejalo: je bil mrz; zeblo me je do smrti.« Trpela je vsled skupne samostanske hrane. Trpela je v dolgotrajni duhovni suhoti in v skušnjavah na smrtni postelji, da je vzkliknila: »O da bi vedeli, kako zelo je treba moliti za umirajoče.« Trpela je, ker je hotela toliko storiti za Boga; hotela bi druge učiti kot učeniki, razširjati kraljestvo božje kot misijonarji, a skoro ničesar ni mogla storiti, in to jo je mučilo.

Mala svetnica pa je našla ključ, da je vse trpljenje spremenila v veselje. Gotovo je, da je kljub trpljenju živela v velikem srčnem miru. Sama za-trjuje: »Ob vstopu v samostan sem čutila tako globok in sladak mir, da ga ni mogoče popisati. In od takrat je vseh osem in pol let ta notranji mir ostal moj delež, ni me zapustil tudi v času največjih preizkušenj ne.« In ob koncu svojega življenja je tolažila svoje tovarišice: »Ne žalujte in ne milujte me [zaradi mojih bolečin], ker jaz sem taka, da ne morem nič več trpeti, kajti vse trpljenje mi je sladko.« Včasih je bil njen mir tako velik, da ga je komaj zamogla prenašati. Takrat je dejala: »Jezus, Jezus, če je že hrepenenje po ljubezni tako sladko, kaj bo šele, ko jo bom zares imela in se je veselila vekomaj.«

Kaj je storila, da je strnila trpljenje in mir v en ubran glas?

Prvo je: trnje je ni bodlo, ker Terezika je hotela trpljenja. Zamislila se je v korist trpljenja in je prijateljici svetovala: »Tako sladko je dobremu Bogu služiti v noči [trpljenja], ker imamo samo to življenje, da živimo iz vere.« Citirala ji je svojo pesem: »Ne boj se, Gospod, da te zbudim [kot učenci na viharnem morju]; v miru čakam, dokler se ne prikaže obrežje nebes.« Rekla je tudi: »Če trpe svetniki, se mi nikoli ne smilijo, ker vem, da imajo moči, da trpe in ker tako zelo poveljujejo Boga. Ampak tisti, ki niso sveti, ki se ne znajo okoristiti s trpljenjem, tisti se mi smilijo! Za take bi vse storila, da bi jih potolažila.«

Svetnica se je obračala v nebesa in tako ni čutila teže trpljenja. Tudi sama je čutila, »da je življenje polno žrtev«. Rekla je: »To je res, a zakaj iskati sreče tukaj?

Ali nismo tukaj na zemlji samo kakor eno noč v slabem hotelu.«

Celo življenje je bila vdana v nedoumljivo, a očetovsko voljo božjo. Njeno srce je bilo napolnjeno z Jezusovo voljo. In če so prihrumeli nad njo orkani težav, niso prodrli v globino srca, ampak so se odbili ob površju, kakor zdrkne olje čez gladino do vrha z vodo napolnjene posode. »Oh, kaj bi bilo, če bi moja duša ne bila napolnjena že prej, če bi jo napolnjevali šele tako hitro se menjajoči, nestalni toki razpoloženja. A tako se me spremembe razpoloženj le lahko dotaknejo, dočim ostane globina duše v globokem miru, ki ga nobena stvar ni vstanu motiti.«

Kjer so visoki cilji, tam zraste duša z njimi v visočino in postane neobčutljiva za malenkostne nepravilike. Mala Roža pa je imela v srcu neko željo, ki je hrumela v njej kot orkan, kateremu se more umakniti vse drugo. Ta želja je bila njena misijonska misel, reševati duše in jih užigati v ljubezni do Kristusa. »Gospod, daj nam duš; Gospod, daj nam duš,« je bil njen stalni vzdihljaj, in na ta način je šlo vse njeno trpljenje. Mislila je: Ali ni Gospod sam s trpljenjem in smrtjo odrešil duše? To pa jo je gnalo, da je vse trpljenje darovala za zveličanje duš. V pismu do misijonarja, ki ga je podpirala s svojimi žrtvami, stoji zapisano: »Delajva skupaj za zveličanje duš; za to pa nimava več časa kakor le dan tega življenja, za tem bo že večnost.«

V takih mislih je dobila njena duša toliko jakosti in pokojnosti, da je ni mogla vznemirjati uničujoča svetna sodba. Ko je bila že jako bolna, je slišala iz kuhinje tale pogovor: »Sestra Terezija Deteta Jezusa bo kmalu umrla. Radovedna sem, kaj bo rekla sestra prednica po njeni smrti. Mislim, da bo v zadregi, ker ta mali otrok, kakor je tudi ljubezniv, ni na svetu ničesar naredil, kar bi bilo vredno v misel jemati.« Ne čudimo se tej neljubeznivosti, ker Terezija je bila pred svetom res neznanca, občudujemo rajši veličino male sestre, ki je znala svojo svetost tako zakrivati. Tudi te besede Terezije niso poparile, le nasmehnila se jim je: »O, človeške sodbe me nič več ne ganejo.«

Kako Jezus napravi iz slabotnih ljudi junake. Terezija je bila junakinja. Ni pustila, da bi jo druge milovale; ni pustila, da bi druga jokala zavoljo nje, ker jo je videla vso blede in izčrpano; celo svoji prijateljici ni pustila, da bi se hodila jokati pred tabernakelj, ker »Jezusu so najbolj všeč vesela srca, Jezus ljubi smehljajoče se duše«. Pristavila je še: »Izraz obličja je odsev duše. Zato morate imeti vedno miren in jasen obraz, kakor nedolžen otrok, ki je vedno zadovoljen. Tako storite tudi, če ste sami, ker ste vedno vpričo angelov.«

Jezus je nas vabil: Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil. Vzemite moj jarem nase... in našli boste mir svojim dušam (Mt 11, 28.). Ali ne vidimo vse to izpolnjeno na njegovih svetnikih? Tudi če jim včasih teko solze, je mir Gospodov v njih...

Veliki petek.

V. V.

Pozdravljen, Kristus-Bog, na križ razpet,
ki si s trpljenjem svojim zmagal svet,
in ki še vedno v križu svetnih nas vezi
prostiš!

O, kakor ti — še jaz naj zrastem v križ,
da bosta roki, v križ razpeti, kot peroti,
na njih se dvignil tebi bom naproti;
pa naj me bije svetnih sil vihar,
jaz bom kot kip, ki me je vlil bronar,
razžarjen bron.

Kot solnce, — kadar nagne se v zaton,
v nebo mu žarki, kot so vzšli, izkrvave, —
se nagnil truden v tvoje bom roke,
kakor ob rojstvu sem prišel iz tvojih rok,
moj Stvarnik — Bog.

To bo vstajenje vélikega dne.

Kjer jeza vlada, vse propada.

Jos. Volc. (Dalje.)

Še večje težave so pa v tisti družini, kjer so otroci vdani tožarjenju. To povzroča med otroki obilo prepиров, nagajanja, preteпов in včasih celó dolgoletna bridka čuvstva. Posebno se deklice rade poprimejo te grde navade, deloma zato, ker so rahločutnejše in napake na drugih prej opazijo; deloma zato, ker stremi njih slabotnejša narava za večjo veljavo. Starši pa od tožarjenja nimajo drugega ko precej več grenkih ur.

Zato je prav, če jamejo tožarjenje prav zgodaj zatirati. Med prvimi vzgojnimi nauki bodi tudi ta, da moramo ljubiti vse ljudi, tudi tiste, ki kaj zagreše, in nikomur ne smemo želeti hudega, tudi pravične kazni ne. Naj otroci vedó, da spravi tožarjenje starše le v zadrego; marsičesa sami res ne opazijo na otrokih, kar vidijo in zvedó otroci med seboj, pa bi bilo vendar prav, ko bi vedeli tudi starši; z druge strani pa spet skušajo, da je tožarjenje nadloga v družini in da več dobrega poruši ko slabega odpravi. Znabiti ravnajo še najbolj modro tisti starši, ki tožitelja vedno rahlo zavrnejo z razlogom, da ima pač vsak človek svoje napake, mnogi pa preradi tuje napake sodijo preostro, lastne pa premalo. Vendar pa naj na tihem le pozorneje pazijo na zatoženca in ga ob primernih prilikah — toda nikdar pred tožnikom in nikoli takoj po zatožbi! — opozoré na njegov prestopok ali napako ter zahtevajo, da se poboljša. Takó tožarjenju odbíjajo ost, pa se vendar po pameti okoristijo z njim.

Tudi bo prav, če drže otroka, ki rad tožari, malo trše, da ne pridejo drugi otroci na misel; tožarjenje je tisto, kar dá otroku veljavo pri starših. Ako bi se pa kdaj pokazalo, da tožari ta ali oni otrok celó iz zle volje — iz zavisti ali maščevalnosti — ter po nedolžnem, tedaj je pa že treba proti taki hudobiji očitno nastopiti in ne odnehati, dokler obrekovalc toženega očitno ne prosí odpuščenja.

Na žalost moramo tu še nekaj omeniti, kar rado pohaja iz jeze in tudi med otroki ni ravno redko, namreč kletev. Že to, če rabi otrok sirove izraze ali priveritve, če izgovarja nečastno svete besede ali se sramotljivo vede na bogočastnih krajih ali med najsvetejšimi opravili — že to obeta slabo bodočnost otrokovo. Kaj pa šele, če otroka ni strah, če izgovarja kletvinske besede proti Bogu in

Materi božji, če ima kletvice večkrat na jeziku ko molitev, če kliče nesrečo in pogin na vse, ki mu hočejo dobro, če izroča živo in neživo ter celó starše in učitelje vragu — kaj bo z leti s takim izprijemcem? Morda je res malo takih hudobnežev v otroški družbi; velika nesreča pa je že, kjer je le eden. Taka strupena zel, kot je preklinjanje, mora zadušiti v mladini slednje blago čuvstvo. In res je ni sirovosti, ki bi se je mladi preklinjevalec s ponosom ne oprijel. Čednost pa pač ne more nobena uspevati v takem dívjaškem človeku.

Čudno je res, zlodejno moč ima kletev (ali njej podobno govorjenje) na mladega človeka! Otrok, ki je drugače še neumen, da ne vé, koliko nog gre v en čevelj, in ga le s težavo naučiš prekrizati se — kako je pač brz umen za kletvine! Parkrat bo kje slišal kako robato, pa se je bo brz oprijel kot kdové kako važne pridobitve. Ko se pa dečki (o deklicah tu ne govorimo) le malo potegnejo, brz jim ta misel objame glave — ako namreč niso prida vzgojeni — da z nobeno rečjo bolj ne pojunačijo ko s tem, če imajo përa za klobuki in kletvine v ustih. Na poti v šolo ali iz šole ali na paši, pri poljskem delu ali pri ígrah vse poberó, kar slišijo nerodnega iz ust starih in mladih pohujšljivcev.

Starši, imejte tudi za to reč odprta ušesa in stopite včasih svojim otrokom tudi za hrbet in poslušnite, kakó se izražajo, kadar so sami, dobre volje ali srditi: znabiti boste slišali čudne reči! Takega vzemite v precep in za božje dni ne odnehajte, dokler se priveranji ali kletvin do čistega ne otrese. A če mu le še kdaj kaj takega zdrkne z jezika, nikar brz ne robantite nad njim, ampak mirno ga poučite, da je kletev znak sirovosti in neotesanosti, četudi bi kdo izgovarjal samo kletvinske besede. Če je pa kletvina res prava kletev in izliv nestrpnega, jezi vdanega človeka, ki z njo želi sebi ali drugim kaj hudega, moramo pa reči, da je ključ do pekla. Apostol Pavel stavi tako kletev v isto vrsto, kakor druge velike pregrehe, ko pravi: »Ne motite se! Ne nečistniki, ne malikovalci, ne prešuštniki, ne mehkužniki, ne nesramniki, ne tatje, ne lakomniki, ne pijanci, ne preklinjevalci, ne roparji ne bodo podedovali božjega kraljestva.« (1 Kor 6, 10.) Svetujte pa takemu otroku tudi po-

moček, da se grdobije gotoveje odvadi: »Kadar boš še nepremišljeno izustil kako kletvico, precej popravi pogrešek s tem, da rečeš: »Hvaljen Jezus!« ali »Čast bodi Očetu...!«. Otrok vas bo rad ubogal, če

je le še količkaj mehak, in če ga boste večkrat srčno priporočali svetemu nadangelu Mihaelu, boste videli, da bo kletvino zasovražil — vam v čast in Bogu v slavo, sebi v srečo.

NAŠI VZORI

Skrit zaklad.

S. G.

Bolan je sedel na domačem vrtu na priprostem lesenem naslonjaču. »Pozdravljen, Jožko! Kako ti je?« — »Precej boljše!« Dvignil se je. Počasi sva se sprehajala po vrtu ter se pogovarjala o semenišču in predavanjih. Prepričan je bil, da bo kmalu v šoli ter se že veselil prijetne bogoslovske družbe. Od časa do časa se je oprijel kake veje ter mi živahno razkladal, kako je bil svojčas hitro na visoki hruški. Mladost mu je stopila pred oči — skoro bi se razveselil, da ga ni huda utrujenost zdrabila iz prijetnih spominov. Onemogel se je sesedel na naslonjač. Zastonj sem čakal vzdihla — ostal je tih — počasi pa izpregovoril ter me k slovesu prosil, da bi ga vpisal na univerzo. »V kratkem pridem! Pozdravi tovariše!« tako sva se ločila. Nisem vedel, da je bilo to slovo zadnje...

29. oktobra 1926 pa se je okrog desete ure pomikal po kočevski dolini žalosten sprevod od Slovenske vasi proti Stari cerkvi. Za križem nosijo članice Marijine družbe vence, za njimi stopajo bogoslovci, zastopniki ljubljanskega semenišča, ter pet duhovnikov. Sledijo fantje — okrog ramen s tenčico ogrnjeni — z belo rakvijo na ramenih; za njimi domači, sorodniki in drugi farani.

V jesenskem ozračju so od časa do časa odmevali žalostni akordi globokega psalma Miserere, vzdihli uboge matere, prošnje rožnega venca — vsak korak pa so spremljali ubrani zvonovi župnijske cerkve ter peli zadnjo pesem plemenitemu bogoslovcu — rajnemu Jožku Kraulandu.

Rojen je bil 9. aprila 1900 v Slovenski vasi, župnije Stara cerkev. Dobrega in nadarjenega dečka so poslali v gimnazijo, dovršil jo je v Ljubljani. Kljub veliki skrbi domačih ga je pomanjkanje, splošna oslabelelost in bolezen spremljala celo gimnazijo. Po maturi je vesel pohitel v seme-

nišče, da se ogreje njegovo srce pri Kristusu in dobrih tovariših. Prepozno je bilo: telo je preveč oslabilo. Po treh letih je moral ostati doma. Jetika mu je kruto izsesala moči — po hudem trpljenju je izdihnil okrog polnoči med 27. in 28. oktobrom 1926.

Dragi Jožko!

Tvoja smrt me ni iznenadila. Bil sem pač prvi trenotek žalosten. A pomirila me je misel na Tvojo dušo — saj si pač pri Kristusu. To mi potrjuje premišljevanje o Tvojem življenju. Bral sem Frančiška Saleškega, ki govori v Filoteji poln modrosti. Prava ponižnost se ne oznanja in ne govori ponižnih besedi, ker ne skrbi le za to, da bi skrivala druge čednosti, marveč želi tudi — in sicer to prav posebno, da bi ostala sama prikrita. Kar sem tu bral — sem na Tebi videl!

Kako hudo je bilo trpljenje, si vedel edino Ti sam. Kakor prej si hotel ostati skrit tudi v trpljenju, ko si premišljeval razmere, v katerih si živel, in bolezen, ki si jo nosil. Niti svojim domačim pravih bolečin nisi razodel, da jih ne bi žalostil. Govoril sem z materjo, ko Te ni bilo več doma: »Prosim, povejte mi, kako je umiral?« Rana se je odprla in med tihim jokom je govorila: »Strašno je trpel! Osem dni je umiral! Ako je jedel, je bilo hudo, ako ni — je bljuval kri — in kljub temu ni niti enkrat vzdihnil!... Nase ni mislil. Neposredno pred smrtjo je prosil brata, naj skrbno pazi name...«

Kdo Te ne bi občudoval — junaka v trpljenju in ljubezni! Nimam pred seboj kakih Tvojih zapiskov, toda Tvoja plemenita duša mi je marsikaj zapisala v srce!

Pridno si študiral med šolskim letom — toda počitnic nisi porabil za oddih. Komaj si se pokrepčal med sv. mašo z Najsvetejšim, si že odhitel domov — in malo

pozneje si bil že na njivi pri delu. Takrat še nisem vedel, da si prijel za motiko in plug iz ljubezni do domačih, zlasti do večkrat bolne matere. Na opomin, da je to pretežko za Tvoje slabotno telo, si mi pojasnil razmere — in obmolknil sem.

Bolezen Te je priklenila na posteljo, Tvoj duh pa je bil še vedno svež. Pozorno si poslušal o našem študiju, o organizacijah, zlasti Marijini družbi. Zasolžilo se Ti je oko, ko sem Ti govoril o pripravi za mašniško posvečenje. Tiho si poslušal, včasih kaj vprašal, in če si ob koncu dodal kako prošnjo, sem videl, da Ti je bilo težko »nadlegovati«, kot si se izrazil. Polna obzirnosti in hvaležnosti je bila Tvoja trpeča duša.

Toplo poletno solnce Te je zopet izvabilo iz sobice. Zahrepenel si po najsvetejši daritvi in kruhu močnih in to iskreno

hrepenenje Ti je potisnilo v roko palico. Z upognjeno glavo in rameni si kot starček hodil dobre pol ure po poti, ki si jo zdrav tolikokrat z lahkoto prehodil v četrto ure. V cerkvi si utrujen pokleknil v klop pri oltarju ter še dolgo nemirno, sunkoma dihal, da so Te slišali tudi drugi. Kako Ti je bilo, ko si se združil s Kristusom, ne vem, postal pa si bolj miren. Tvoj razoran obraz je še vedno krasil miren, pa odločen pogled. Nisi tožil, ko si po isti poti odhajal...

Občudoval sem Te v trpljenju, v skriti potrpežljivosti, v hrepenenju po Kristusu, v Tvoji ljubezni in globokem sočutju. Ubog si bil — in vendar si me obogatil; slabotnega telesa si bil in vendar mi stojiš pred očmi kot junak, vreden tega imena!

Blagor mrtvim, ki zaspe v Gospodu, zakaj njihova dobra dela gredo z njimi.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

Tudi strah pred ljudmi je name vplival: Imeli me bodo za norca... Kaj mi poreko prijatelji?... Priti v cerkev in poklekniti vpricho vseh ljudi, ni kdo ve kako prijetno...

Moral sem si takoj odgovoriti: Nikdar ni smešen tak človek, ki živi po tem, kar smatra za resnico. Med prijatelji imaš nekaj gorečih katoličanov, ki bodo le veseli, če se izpreobrneš; pri ostalih se pa itak navadno ne ravnaš po njih nazorih, vsaj po svojem značaju sloviš kot nezaupljiv samostojnež. Hoditi k maši pa tudi ni težavneje, saj hodijo mnogi, ki so boljši kot ti in niso bedaki...

Vse to sem si govoril in vendar se nisem mogel odločiti. Boril sem se z lastnimi ugovori. Obenem sem začutil, kako mi dno duše gomazi kakor klopčič gadov pod cvetočim glogovim grmom zasmeh in kletvina, kar mi sicer ni bilo všeč, a me je vendar nadlegovalo: za trenutek zbegani satan je glavo dvigal.

Vendar sem to zabil. Fej! sem vzkliknil, še enkrat naj premeljem vse te ostudnosti? Nikakor ne! Posihmal hočem, da se mi duša več ne okuži!

Sklep je bil hvalevreden, toda utrditi bi ga bil moral na ta način, da bi bil takoj stopil v cerkev. K temu odločilnemu koraku sem si pa zaman prigovarjal, zanj se nisem mogel odločiti. Izbral sem si torej srednjo pot: Pred

vsem je treba, sem rekel, da si pridobim nekaj pojmov o katoličanstvu in proučim vsaj njegove temeljne resnice. Potem... potem... bom videl.

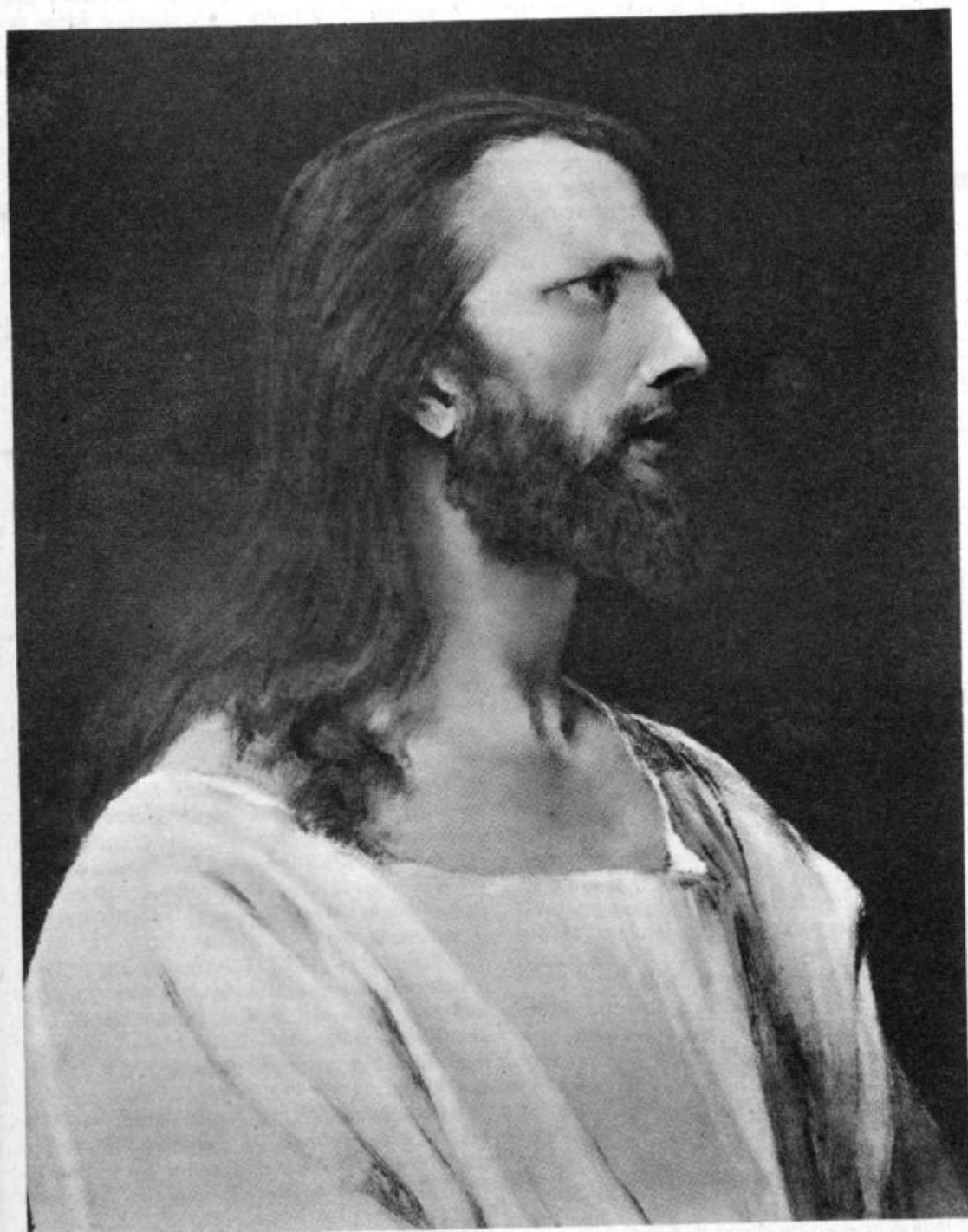
Ko sem tako okleval, sem zaslišal korake po stezi. Pogledal sem skozi grmovje in zagledal starega duhovnika, ki je prihajal od »Orljege gnezda« in stopal proti meni. Molil je brevir in semtertja dvignil oči, občudujoč pestro šumo. Mene ni mogel opaziti, ker me je zakrivala goščava.

Plaho sem gledal, kako se mi bliža. Samo mimogrede je moral biti v Fontainebleau-u, kajti obrazi mestnih duhovnikov so mi bili znani in nisem spoznal, da bi bil ta kdo izmed njih. Sicer ga pa tudi pozneje nisem nikdar več videl.

Brezdvomno je na glas molil angelovo češčenje. Ko je namreč dospel do višine tistega hrasta, na katerega sem se jaz naslanjal, je izrekel besede, ki sem jih jako razločno čul: »Et Verbum caro factum est: Et habitavit in nobis.«

Zona me je spreletela po vsem telesu ob teh besedah. Na tihem sem si ponovil: »Beseda je meso postala in med nami prebivala!«

O Bog! Se eno milost si mi izkazal! Prav v trenutku, ko sem dušo izročil v Tvoje divne roke, si hotel, da se mi je tako razodela be-

Munkacsy

Jezus je rekel Pilatu: »Moje kraljestvo ni od tega sveta...«

sesta Tvoje modrosti. Oče, Sin in Sveti Duh! Pred Tabo na kolenih naj Te slavim, dokler mi ostane kak dihljaj življenja!...

Tako me je pretreslo in te božje besede so mi v duši tako glasno odmevale, da sem bil kakor otopel. Starček-duhovnik je prekorčil moje skrivališče, ne sluteč, da sem tamkaj. V nekakšni otplosti sem gledal za njim, kako se oddaljuje. Toda ko je bil že kakih dve sto korakov od mene, me je porinila kaj vem kakšna sila, kakor da mi je notranji glas zaklical: »Pojdi!»

Ob velikem hrušču polomljenih vej sem planil iz zatišja, tekkel za njim in ga klical: »Gospod! Gospod! Prosim!»

Okrenil se je, vidno osupel in celo malce preplašen. V resnici sem na prvi pogled moral biti kakor razbojnik, ki skoči iz gošče in zahteva denar ali življenje. Toda obstal je in me čakal.

Ko sem bil blizu njega, nisem vedel, kaj naj rečem. Jezik se mi je prilepil na nebo in ves sem bil zbeگان.

Motril me je in videč, da molčim, me je vprašal: »Gospod, kaj želite?»

Tedaj so mi solze privrele na lice in sem mogel samo tole odvrniti: »Gospod, lepo vas prosim, molite zame!»

Nemir in strah, ki sta se mi izražala v vsem vedenju, sta ga ganila. Gotovo je razumel, da ima nesrečneža pred seboj. Z ostrim pogledom me je premotril in povzel: »Da, gospod, obljubim vam. Molil bom za vas, in sicer takoj.« Nato je dvignil desnico in me blagoslovil.

Potem je počakal, da znova izpregovorim. Toda ubogi siromak sem onemel, glavo povesil in si ničesar nisem upal dostaviti. Brezdvomno je spoznal, da moja ura še ni prišla, kajti globoko se mi je priklonil in ponovil: »Da, dobri gospod, za vas bom molil!»

In je odšel. Ko je na ovinku izginil, nisem vedel nekaj trenutkov, kaj naj storim. Rad bi ga bil dohitel in z druge strani me je nekaj kakor močna roka zadrževalo. Čutil sem, da sem kar moči srečen in obenem žalosten do dna duše. Vendar je bilo veselje jačje, tako da sem kar na slepo srečo šel v gozd, neprestano si ponavljajoč te-le besede, ki so me z nadnaravno lepoto navdajale: »In Beseda je meso postala in med nami prebivala.« In veliki svetlobni valovi so mi veličastno pljuskali v dušo in mi jo vso razsvetlili.

Presveta Trojica, kako vzvišena so Tvoja pota! Na ta dan si hotela ubogemu grešniku utisniti v dušo divno skrivnost učlovečenja. Da se za toliko darežljivost Tvoje milosti izkažem hvaležnega, bo li dovolj, ako molim vse žive dni? Sveta Devica, usmiljena mati

in pribežališče grešnikov, prosi pri Sinu, naj mi podeli to milost, da nikdar ne pozabim na čudež, ki mi ga je tedaj izkazala Njegova ljubezen!...

V.

Ko sem se Resnici že toliko približal, se bo nekaterim morda zdelo, da sem posihmal brzo napredoval in zlasti, da se nisem oziral nazaj. Koliko bi jih bilo brez oklevanja služilo Bogu odsihdob, ko bi se bili izpreobrnil! Toda v meni je še vse vrelo in dasi sem že prav živo čutil, da se mi duša levi, se vendar nisem mogel odločiti, da bi tvegala končni korak in se povrnil v Cerkev.

Kristjani vedo, pa naj jim je vera še tako živa, kako lahko izgubimo božjo milost in kako težko ostane naši molitvi oklep tako čist, da ga ne bi načela rja grehov in bi mu zlodej ne pokvaril okovov. Tem bolj se je ob vsaki oviri neprestano spotikal človek, ki se je šele spreobračal. Ker nisem nikomur zapupal, kako me tarejo dvomi in kako hrepenim po večni Dobroti, sem bil silno slab napram samemu sebi. In zato me je silno skominalo po tistih krajih pogubljenja, odkoder me je bil Bog pregnal. V teh neprestanih bojih bi bil še večkrat pal, da me ni ščitila presveta Devica, dasi tega nisem vedel.

Res je bila pot, ki sem jo z božjo milostjo nastopil, žarna in je vodila skozi pokrajine, kjer vlada milina večne vigredi. In vendar je bilo mnogo takih dni, ko se mi je zdela mrzla in mračna. Govoril sem si: Ako bi se vrnil v svojo ponosno in radostno palačo? Od mraza mi duša drhti. Da jo ogrejem, zanetim velik ogenj. Razgrnil bi preproge, na katerih bi bilo uvezeno zmagoslavje Afrodite. In gostil bi se, ne meneč se več za božje klice...

Skušnjava je bila časih tako močna, da me je zmagala. Silil sem se s prepovedanimi sadovi in opajal z močnimi vini dobrovoljstva, pa se mi je kaj kmalu priskutilo. Čašo sem treščil ob tla in krožnike zmetal skozi okno. In ves tresoč se od kesanja, kakor ga poprej nisem nikdar poznal, sem znova začel plezati na hrib, na čigar vrhu križ kakor zvezda miglja.

Božje usmiljenje je tako veliko, da mi je odpustilo, kadar sem pal, in mi dalo novih moči, da sem se laglje upiral nenadnim sunkom gobave duše, ki se mi je zvijala v smrtnih mukah.

Pomislite, da nisem imel opore niti v zakramentu svete pokore, niti v sveti Evharištiji. Bil sem sam — ah, tako sam — že od pive mladosti, ko me je poučevalo le brezverstvo.

Nato od enajstega do osemnajstega leta nisem poznal ognjišča, kjer bi se bil naučil

izpolnjevati najpoglavitejše npravne dolžnosti. Ker so mi bili starši ločeni in se rvali med seboj, so se v resnici malo brigali za živahnega in sanjavega dečka, kot sem bil jaz. Če pa so se včasih, so mi hoteli vtepti medsebojno mržnjo ali pa na meni preizkusiti nasprotujoče si vzgojne načine. Tako so se nekega dne preprosto čudili, da sem trmast, jezičen in rajši zahajam sanjarit pod drevesa, nego bi se brigal za družinske razprtije. Tedaj so me pošteno našeškali. Naslednji dan

Parizu. Bilo nas je krdelo pesnikov, do zblaznelosti vnetih za umetnost — vnetih tudi za izredne vtiske. Med temi pajdaši jakega življenja sem bil jaz najgorečnejši. Če je kdo predlagal: »Gremo na veselico?« sem jaz takoj vzkliknil: »Ne: 'gremo', tecimo!«

Tri stvari so me prilično obvarovale: veselje do dela, nagnjenje za samoto v prosti naravi, radi česar sem zbežal iz Pariza, da bi živel na deželi, in končno ljubezen do čudovite žene, ki mi kljub vsem bridkostim, s

E. Armilage.

**Juda je prinesel 30 srebrnikov velikim duhovnikom in rekel:
»Grešil sem, da sem izdal nedolžno kri.«**

so pa izjavili, da je dobro dovoliti otrokom, da se sami razvijajo in da jih bo narava naučila, kaj je dobro in kaj je zlo. In s tako pretvezo so se zame toliko brigali, kakor bi me ne bilo na svetu. Poslušujoč se te prostosti, sem zahajal na polje in snoval nejasne verze, kajti že takrat se mi je pesniška žila živo oglašala.

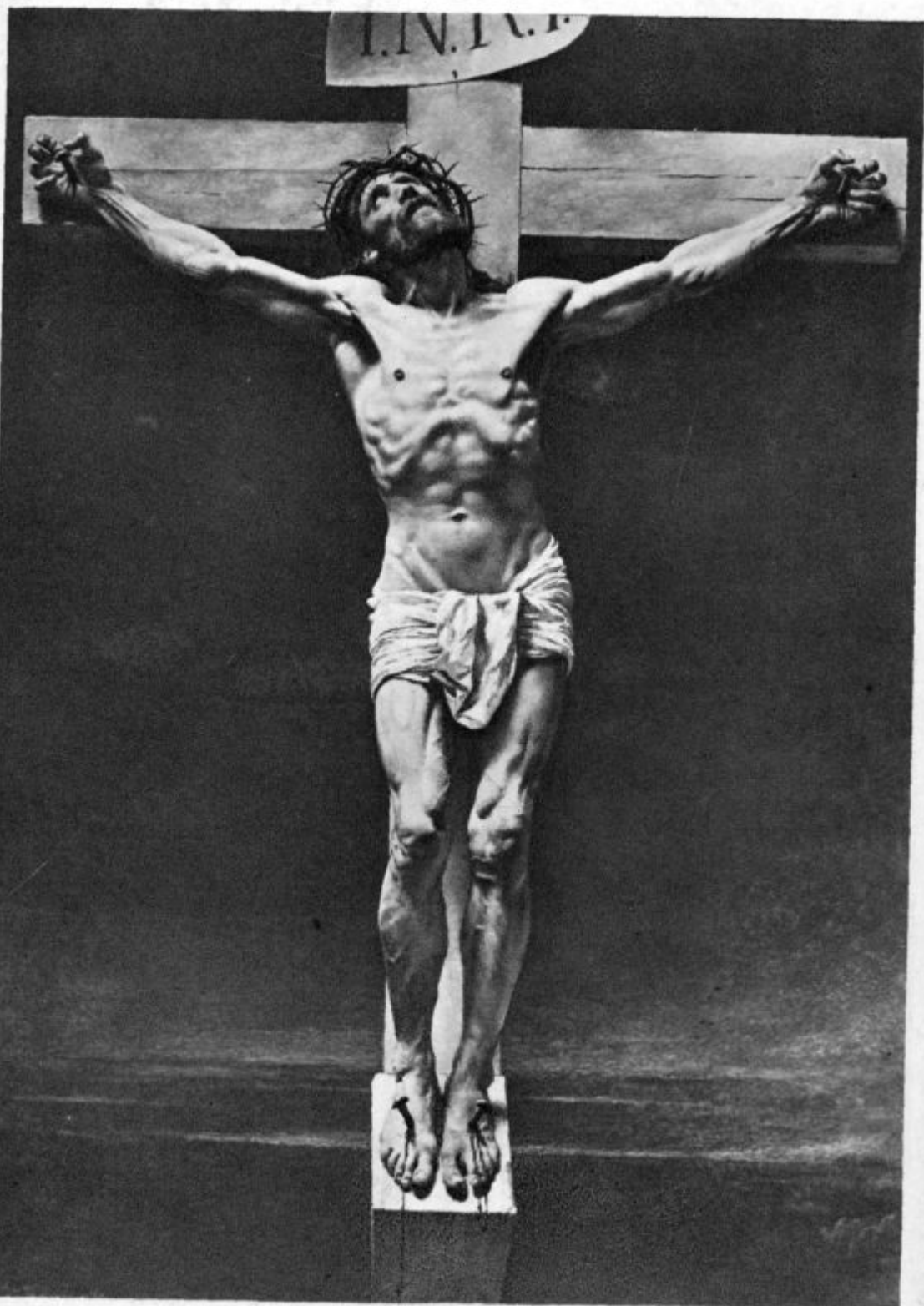
Take so mi bile počitnice. Povrnivši se v zavod, sem moral premlevati neprebavljivo hrano, ki so mi jo med ploho kazni in priporov delili čmerni in svojega poklica naveščani profesorji — pikolovci. Med tem sem bil na protestantski burji, ki mi je obrnila dušo, v srce mi k sreči ni prodrla.

Potem je bil polk, kjer sem cepetal kakor ubežno žrebe. Za tem pisateljsko življenje v

katerimi sem jo bil napojil, ni nikdar odrekla vdanosti in zvestobe... Umrta je, žal, prežgodaj v žalostnih okolinostih. In nespametno sem jo nadomestil s črnooko žensko, ki mi je povzročila toliko zla...

V velikih potezah sem predočil dogodke iz svojih otroških in mladeniških let, kakor sem zgoraj na kratko ponovil svoje politične spremembe in blodnje skozi stotero načel, ker sem hotel pokazati, kako bore malo sem bil oborožen, da bi se upiral zlu. Težke butare grehov, ki sem jo nosil, brez božje milosti gotovo ne bi bil za vedno srečno vršel v jarek.

No, dasi sem padal in se v stare grehe povračal, sem vendar napredoval. Najprej so bile čezdalje redkejšje ure, v katerih sem

Bonnaf.

Dopolnjeno je!

Michelangelo.

Rim, Cerkev sv. Petra.

Žalostna Mati božja.

W. A. Bouguereau.

Žene pri grobu.

blodil daleč od Boga. Potem se mi je posrečilo, da sem se ustavljal skušnjavam. Oh, obrambno sredstvo mi ni bilo kdo ve kaj zamotano; proti nebu sem se ozrl in vzdihnil: Moj Bog! Moj Bog! In dobri Učenik mi je pomagal.

Vselej, kadar sem na tak način satanske nakane zavrnil, sem začutil, da mi je dušo prešinilo mirno veselje, ki ga poprej nisem

vsaki četrti ali peti strani zapisane v skrajšani obliki: »Danes mislim na Besedo in pre-mišljal.«

Oglašale so se mi zlasti v gozdni samoti — ko sem se bavil s povsem drugo stvarjo. Najprej sem jih čul na dnu svoje duše, potem sem jih med velikim drhtenjem ponavljal. Cbstal sem in nežno brezovo listje malomarno božajoč sem globoko zasanjal.

E. Girardet.

Dva učenca sta šla v Emaus. Približal se jima je sam Jezus...

nikdar poznal. Gotovo je milost neprenehoma tajno delovala v meni, ne da bi se jaz tega popolnoma zavedal. Menim, da je bilo to tisto skrito delovanje, ki ga je naš Gospod označil v priliki o semenu: »Z nebeškim kraljestvom je tako, kakor če človek vrže seme v zemljo; on spi in vstaja ponoči in podnevi in seme poganja in raste in on ne ve kako.« (Mk 4, 25—26.)

V istem času so mi neprestano prihajale na um besede iz angelskega češččenja: »In Beseda je meso postala in med nami prebivala.« V beležnicah iz te dobe jih imam na

To mora biti, sem si rekel, ključ, ki odpre vrata v svetišče, kamor me mika vstopiti. Čemu me te besede tako vztrajno radlegujejo? Morda pa Bog hoče, da temeljito poučim njih smisel.

Strmel sem, občudoval in sklepal, da izrek »Beseda je meso postala in med nami prebivala« gotovo na kratko povzema čudež čudežev božje ljubezni, kajti v njem je izraženo, da je Bog milostno privzel človeško naravo, da nas reši greha in nam odpre nebesa.

Tako premišljevanje me je tako pretreslo, da sem bil po ves dan ganjen...

Dragi čitatelji! Izvršujte delo usmiljenja, delo apostolsko, in svarite povsod pred nevarnimi časopisi. Gorje sloven-

ski domovini, če se bo »slepilo pekla« tako širilo, kot se je par let sem. Kjerkoli pa je možno, — dober časopis v družino!

DRUŽBENI GLASNIK

Glejte, prava Marijina družba!

Dr. Alojzij Merhar.

Kaj smo? Krona vseh družbenih nalog in najvišji družbeni smoter je: ljubezen. Medsebojna ljubezen članov in ljubezen izven družbenih vrst. Ogenj Marijine ljubezni, ki je v nas, mora vreči vedno večje plamene in vneti vedno večje kroge izven nas. To je živo krščanstvo. Vidimo, pravite, da hočeš opevati v visokih besedah slavo krščanske ljubezni. Nikakor ne. Lepih besed imamo dovolj, priti hočemo do dejanj. Postaviti hočemo nekaj temeljev, ki naj bi bili merilo družbenemu delu krščanske ljubezni.

Marijina družba je res Marijina, če res apostolsko deluje. Družba brez apostolskega dela je pobožna bratovščina, ki vrši pobožne vaje po določenih pravilih. Družba z apostolskim delom je pa verska zveza, ki v duhu Marijinem vodi člane, da v svojem poklicu laglje posvečujejo sebe in rešujejo po svojih močeh tudi druge. Tako služijo Kristusovi Cerkvi in jo branijo pred sovražnimi napadi. Družba je Marijina družina, ki more blažilno vplivati na druge ljudi.

Kaj hočemo? Družbeno delovanje mora biti apostolsko; vse drugo je le sredstvo v dosego glavnega namena. Družbeno delo v blagor drugim imenujemo družbeni apostolat. Apostolat! Marijin apostolat, kako brezmejno polje odpiraš svojim članom in družinam! Najprej apostolat v družbenem krogu. So udje, ki niso še dovolj utrjeni in udruženi z družbenim telesom, to je z Marijino družbo. Te usihajoče veje je treba, kolikor mogoče, poživiti in dvigniti k novemu življenju. Potem apostolat izven Marijine družbe. Koliko apostolskih nalog! En sam zgled. Z velikonočnim časom je nastopil rok za izpolnitev četrte cerkvene zapovedi. Marsikje se bo ta zapoved spolnila le, če bosta družbenik ali družbenica v svojem bližnjem krogu spolnila svojo apostolsko družbeno dolžnost. Seveda se mora ta opomin k prejemanju svetih zakramentov izvršiti na lep in ljubezniv način. Ne tako kakor pregoreča služkinja Notburga, ki je iz cerkve prišedša nagovorila svojega versko mlačne-

ga gospodarja: »Škoda, da niso bili pri pri pridigi; bi vsaj slišali, kam človek pride, če opušča velikonočno dolžnost«. To ne pritegne, marveč še bolj odtegne od cerkve.

Zakaj ta zgled? Bližamo se dobi, ki bo terjala novih apostolov ne samo iz duhovniških vrst. Že sedaj so duhovniki (posebno v mestih) preobloženi z delom. Razen tega se duhovnik nekaterim krogom nikakor ne more približati. Tu naj prične svoje poslanstvo apostol, ki je bil v to poklican, če ne v zakramentu sv. mašniškega posvečenja, pa vsaj v zakramentu sv. birmе. Morda pride čas, ko bosta šola in cerkev ločeni, kakor sta že marsikje ločeni domača hiša in cerkev. Tako bo duhovnikom verska vzgoja še prav posebno otežkočena. Poučevanje krščanskega nauka bo treba poveriti drugim apostolom, če bi bilo duhovnikom poučevanje v šoli zabranjeno. Bog daj, da ne pridejo ti časi nikoli, ali na apostolsko delo je treba klicati zarana. Koliko imamo takih apostolov, katerim žari s čela vera in ljubezen? Umevno je, da smo že v mestu kakor na deželi siti tistega plitvega krščanstva, ki je zadovoljno, da le pred domačim znamenjem gori lučka, čeprav je sicer po vsej okolici tema. Vendar še imamo katoliške može in žene, mladeniče in dekleta, ki se sicer bore za vsakdanji kruh in obstoj, za katera sta pa le merodajni dve besedi: Kristus in Cerkev.

Prva apostolska pot. Ali veš, katera je ta? To je tvoj dobri zgled. Družbeniki in družbenice naj redno obiskujejo službo božjo, ne samo svoje družbene pobožnosti v ožjem krogu. Družbeniki in družbenice naj se udeležujejo skupnih sv. obhajil v župni cerkvi pred drugimi župljani, ne samo v družbeni skupnosti med stenami skrite kapele. Pri tem ne mislmo na kapele po zavodih in samostanih, kjer se družina vsak dan shaja k skupni službi božji. Kar se v župniji priredi božjepotnih romanj, procesij in duhovnih vaj, družbeniki in družbenice bi morale biti z dobrim zgledom prvi med njimi. In izrodki mode, nad

katerimi se vedno spotika moški svet? Družbenice bi morale v prvi vrsti skrbeti, da s svojo dostojnostjo pa tudi drugače najdejo potov, da se modi zabranijo valovi razuzdanosti in postavijo meje dostojnosti. Zgledi sežejo, kamor besede ne morejo. Vsaka zmeta se poslužuje laikov v dosego svojega cilja, pa naj bi se apostolska Cerkev odrekla laškemu apostolatu?

Druga apostolska pot. To naj začrta pred nami papež Pij X.: »Prosimo vas, da uporabite vso svojo apostolsko gorečnost v prilog dobremu časopisju. Ni pa dosti, da pridejo v roke dobrih katoličanov, marveč potrudimo se, da pridejo v roke vseh ljudi, zlasti pa še v roke onih, o katerih nam posebe vелеva krščanska ljubezen, da jih iztrgamo iz krempļjev brezverskega časopisja. Le tako bomo dosegli, da bo časopisje, to moderno orožje,

postalo sredstvo v razširjanje božjega kraljestva in njegove pravice. To je tista zadeva, na katero smo vas hoteli posebe opozoriti. Vaši gorečnosti naj se pridruži tudi gorečnost odličnih laikov, ki se zanimajo za blagor ljudstva. Na ta način boste oživili krščansko čednost med ljudstvom in doživeli boste veselje, kakor ga doživi kmetovalec ob bogati žetvi.« (Pij X. braziljskim škofom 18. dec. 1910.) Ali ni prav, da smo naš družbeni književni apostolat nazvali: Pijeva knjižnica? Ali veste, da izvršujete ta apostolat tudi s tem, da vplačujete redno vsako leto družbeno članarino v skupne namene Marijinih družb?

Tretja apostolska pot. Oh, kako prijeten nam je že sam spomin nanjo, kako nas žene srce pisati o njej, o apostolski poti, ki je najlepša in najimenoitnejša med vsemi poti. O tej pa prihodnjič.

Iz naše skupnosti.

Trije sestanki družbenih voditeljev. Sestanek dekanijskih voditeljev za vso škofijo je bil 10. februarja; ljubljanskih voditeljev za Ljubljano: 16. februarja; srednješolskih voditeljev in veroučiteljev: 7. marca za srednješolsko mladino.

Marijini dekanijski shodi za može in mladeniče se bodo priredili v letošnjem letu večinoma kot romarski shodi na romarskih krajih naše škofije. Tak shod se bo vršil tudi za može in mladeniče ljubljanske dekanije.

Nekatere družbe vmestu in

na deželi so lani 8. sept. in letos 6. januarja darovale skupno spravno sv. obhajilo za odvrnitev preganjanja katoliške Cerkve v Mehiki.

Druge družbe naj v to izbero prilično skupno pobožnost v aprilu ali maju.

25letnico svoje ustanovitve je praznovala v februarju Dekliška Marijina družba v Velesovem in Dekliška Marijina družba v Kostanjevici. Če morda še katera, naj nam sporoči. Naj jim rastejo lepa leta in z leti blagoslov in ugled naših družb.

Marijine družbe, ki so poslale letos članarino v naš skupni družbeni sklad:

V januarju:

Dekliška na Ježici pri Ljubljani; Ženska pri sv. Jakobu v Ljubljani; Prva dijaška v Križankah v Ljubljani; Druga dijaška v Križankah v Ljubljani; Tretja dijaška v Križankah v Ljubljani; Dekliška v Trsteniku; Dekliška v Selcih; Moška v Poljanah nad Škofjo Loko; Ženska v Poljanah nad Škofjo Loko; Dekliška v Bohinjski Beli; Dekliška pri sv. Petru v Ljubljani; Dekliška v Dražgošah; Četrta dijaška v Križankah v Ljubljani; Dekliška v Kostanjevici; Bogoslovcev in duhovnikov v Ljubljani; Dekliška v Radovljici; Dekliška na Jančem; Dekliška na Dovjem pri Mojstrani; Ženska na Dovjem pri Mojstrani; Dekliška, Sv. Križ pri Litiji; Dekliška v Gorenjem Logatcu; Dekliška v Horjulu; Mladeniška v Horjulu.

V februarju:

Ženska in dekliška v Žabnici; Ženska, Sv. Peter pri Novem mestu; Dekliška, Sv. Peter pri

Novem mestu; Mar. pomočnice pri oo. jezuitih v Ljubljani; Dekliška v Begunjah pri Lescah; Dekliška v Mošnjah; Dekliška v Koprivniku; Dekliška v Kranjski gori; Ž. M. B. pri sv. Florijanu v Ljubljani; Obojna v Besnici pri Kranju; Dijaška v Marijanišču v Ljubljani; Dekliška v Sostrem pri Ljubljani; Dekliška v Pečah pri Moravčah; Dekliška v Zagorju ob Savi; Dekliška v Dol. vasi pri Ribnici; Dekliška v Križankah v Ljubljani; Dekliška v Begunjah pri Cerknici; Moška in mladeniška v Križankah; Dekliška v Goričah nad Kranjem; Dekliška v Prečni pri Novem mestu; Dekliška v Polomu pri Kočevju; Dekliška v Zelenikih; Mladeniška v Selih, p. Zagradec; Dekliška na Selih, p. Zagradec.

(Nujno je potrebno, da se s članarino v naš skupni družbeni sklad ne odlašaja. Naj torej kmalu slede še ostale Marijine družbe s svojimi prispevki.)

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

V družbo Marijinih otrok sta bili sprejeti nedavno Beatrika in Kristina, hčerki kraljeve dvojice na španskem dvoru. Svečanemu sprejemnemu obredu, ki ga je izvršil madridski škof, je prisostvovala tudi kraljica - mati, ki je tudi kongreganistinja.

Zaščita nravnosti. Minister za notranje zadeve na Ogrskem je izdal naredbo, ki bi si enako želeli tudi pri nas. Kdor kakorkoli na ulici nadleguje ženske, se strogo kaznuje. Vse predstave in razstave, ki žalijo nravnost, so prepovedane. Kaznuje se preklinjevanje na javnih krajih. V razrede višjih dekliških šol pridejo od časa do časa komisije; dekleta, ki imajo prekratka krila, morajo domov, da se preoblečejo.

Krasen uspeh. Povedali smo že, da so imeli v Monakovem pred božičem po vseh cerkvah ljudske misijone. Uspeh je bil razveseljiv. K spovedi je prišlo 170.000 odraslih oseb, med njimi 54.000 mož. Koliko duševnega napora za spovednike! Seveda jih je veliko tudi takih, ki niso prišli blizu. To so predvsem svobodomisleci, komunisti, brezverci, zakonski, ki so se ločili in mnogo takih, ki žive v mešanih zakonih.

Število bogoslovcev na Češkoslovaškem. V Pragi se pripravlja na duhovski stan 81 bogoslovcev (35 Čehov, 46 Nemcev); v Kraljičnem Gradcu 26 (12 Čehov, 14 Nemcev); v Budejovicah 13 (7 Čehov, 6 Nemcev); v Lito-mericah 33 (2 Čeha, 31 Nemcev); v Olomucu 115 (72 Čehov, 43 Nemcev); v Brnu 52 (43 Čehov, 9 Nemcev); na Slovaškem je vsega skupaj 161 bogoslovcev, v Karpatski Rusiji 55.

Štirje mehikanski škofje bivajo sedaj kot begunci v Rimu. Sv. oče jim je v bližini trga sv. Petra preskrbel primerno stanovanje. Sprejeti so bili v avdienci. Z gorkim sočutjem je papež pozdravil težko preizkušene može ter jih zagotavljal, da bo prišel dan zmage.

Dva milijona dolarjev je zapustil Minfort, ameriški posestnik sladkorne tovarne, svojim štirim otrokom pod pogojem, da noben ne gre v samostan. Kljub temu je ena hčerka

vstopila v red dominikank in se mirno odpovedala dediščini. Izvolila si je boljši del.

Evharistični kongres za vso Španijo bo letos v mestu Toledo v spomin na 700 letnico ondotne krasne stolnice. Hkrati se bo izvršilo tudi kronanje ondotne podobe Matere božje.

Nevera, kaj praviš na to? Lani, 21. avg., se je v Lurdu zgodilo to-le: Francozinja Avguština Augult iz Craon-a je imela že 12 let trebušni izrastek, goba, ki je tehtala po mnenju zdravnikov 30 funtov. Ko so ženo potopili v vodo zdravilnega lurškega studenca, je izrastek z vsemi neprijetnimi posledicami hipoma izginil. Do 30 zdravnikov, tudi brezverni so bili vmes, je bilo takrat v lurški pisarni za preiskavo bolnikov in za potrditev čudežnih dogodkov. Uradni popis tega ozdravljenja obsega 12 strani.

Drugače dela kot govori... Nedavno je bil Ferdinand Bouisson, vodja francoskih socialnih demokratov, izvoljen za predsednika francoske zbornice. Kot socialist je v zvezi z onimi, ki bi radi, da bi bili redovniki iz Francije izgnani. Krščanski časopis »La croix« (Križ) je pa razkril, da je poslal Bouisson svojo lastno hčer v vzgojo v neki italijanski samostan sester Srca Jezusovega.

Nova obleka je predpisana vsem gospe in gospodičnam na španskem dvoru. Med drugim določa predpis dolg suknjič in rokave do zapestja. To je častno spričevalo za pravo dostojnost in pošten okus. Diktatura (narekovanje) tujih modnih spakarij naj bi že prenehala tudi pri nas.

Don Janez Bosko utegne biti prištet še letos med blažene. Dne 20. febr. je bilo vpricho sv. očeta in številnih škofov in kardinalov prečitano pismo, v katerem so izpričane junaške čednosti častivrednega služabnika božjega. Don Bosko je umrl l. 1888. Svetniška razprava se je začela kmalu po smrti. O pokojnem ustanovitelju Salezijancev je sestavljena velika knjiga, ki ima 10 zvezkov. Zadnji še ni objavljen. Obsega razne prerokbe pokojnikove, ki pa nekako ovirajo delo za proglasitev blaženim. Sv. oče Pij XI. je bil z Don Boskom osebno znan.

63letni novomašnik. Pred tremi leti je bil sprejet bivši francoski admiral Malcor v red belih očetov v Toulonu. Zdaj je bil posvečen

za mašnika. Novo mašo je imel ob navzočnosti svojih nekdanjih pomorščakov.

Starokrščanske katacombe so zasledili nedavno tudi v Efezu. Znamenite izkopsnine spravljajo v muzej v Smirni. Našli so razne oblike križa, lepe začetne črke Kristusovega imena, razne posode in napise. Krščansko staroznanstvo je s tem mnogo pridobilo.

Huje kot Babilon. Osrednji izvršilni odbor ruske sovjetske vlade je potrdil postavo, ki odpravlja za rusko državo vsak zakon. Te divje razmere, ki bodo ruski narod popolnoma popogonile, imenujejo ondodni uničevalci verstva in npravnosti »preosnovo (reformo) zakonskega in družinskega življenja«. Ali res ne bo še konca bridkih poskušanj doslej vernega ljudstva na Ruskem?!

Emerikova zveza na Ogrskem je slična naši orlovski s tem razločkom, da je (ogrška zveza) ustanovljena samo za »razumnike«. Obstoji že pe let ter ima že 6000 članov, med njimi 200 vseučiliških dijakov. Ti mladeniči se z zaobljubo zavežejo, da bodo izpričevali vero v javnosti, da bodo zvesti sv. Cerkvi.

Po domovini

Skupno, ljudsko petje v cerkvi je lepa reč. Poprej bi se bilo pa treba privaditi glasni in pravilni molitvi. V tem oziru se je že marsikje močno na bolje obrnilo, zlasti v krajih, kjer imajo vzorno urejene Marijine družbe. Dostikrat se pa čuje po cerkvah namesto ubrane različne in glasne skupne molitve (po pridigi, po sv. maši) samo neko nerazložno šušljanje. — Za skupno in enakomerno molitev se pa seveda zahteva tudi pravilno izgovarjanje in enaka razvrstitev besedi. Dostikrat je še molitev Očenaša razklana, ker nekateri posamezne besede zapostavljajo: namesto, da bi rekli »in odpusti nam naše dolge«, pa pravijo »in nam odpusti naše dolge«; prav tako govore »in nas ne vpelji v skušnjavo...« (pravilno: »in ne vpelji nas v ...«). Pri uri skupnega čiščenja take »malenkosti« sila motijo. Popravimo!

Smrtna kosa. V Trstu je bil pokopan 19. febr. slovenski kaplan pri župnijski cerkvi sv. Antona Novega: g. Anton Čok. Pokojni je bil velik prijatelj † dr. Kreka zlasti, ker je bil med početniki, ki so se trudili za probujo krščanskih organizacij v Trstu. Ker je imel dar ljubeznivega občevanja in nastopa, je užival splošno spoštovanje. Pogrebnegega spreveda se je udeležilo do 4000 oseb.

† **Valentin Bernik.** Dne 14. marca je poklical Gospod enega najmarljivejših delavcev

iz svojega vinograda na plačilo. Okrog pol dneva se je poslovil za vedno od svoje župnije v Komendi duhovni svétnik in župnik V. Bernik. Pokojni je bil poln svete resnobe, poln vztrajne vneme za delo v duhovskem poklicu. Kadar mu je čas dopustil, je prijel tudi za pero in pisal za naše časopise. Veliko se je trudil in skrbno pripravljajl zlasti za pridige. Spisal je tudi šmarnice »Marija in sv. maša«. Predlanskim je doživel srečo, da je župnijska cerkev v Komendi dobila krasne zvonove, ki so bili na vpogled na ljubljanskem velesejmišču. Zdaj so mu zapeli v slovo. P. v m.!

Po njih delih jih boste spoznali — ljudi namreč, ki pišejo v liberalne liste in se hvallijo (recimo ob volitvah) s svojo vernostjo in celo s pobožnostjo. Toda kakšna je njihova pobožnost se vidi že iz tega, da sta se n. pr. dva slovenska liberalna časopisa norčevala iz tega, ko so poslanci slovenske ljudske stranke pred otvoritvijo oblastnih skupščin šli v ljubljansko stolnico k sveti maši prosit blagoslova božjega... Čudno, da nekaterim ne da žilica miru, da ne bi pri vsaki priliki izlili svojega sovrašstva na vse, kar je verskega ali cerkvenega. Vsaj toliko olike naj bi imeli, da bi pustili svobodo, če se kdo versko udejstvuje.

Trajno korist bi imele župnije in občine, če bi se odpravila nelepa razvada, da se tako zvani »tolar« (napitnina, nagrada ob voznji bališa iz ene soseske v drugo) zapije in požene po grlu, namesto da bi ga obrnili recimo v prosvetne namene. Nedavno smo čitali, da je ženin Fr. Ložar iz Bizovika pri Ljubljani, ki je dobil nevesto na Ježici, daroval 200 Din za Orlovsko knjižnico. Ali ni to plemenito, obenem pa kulturno delo, ki bo rodilo trajno dobre sadove. Ali bi se ne dala taka navada splošno vpeljati? Povsod tožbe, da manjka denarja za prosvetne, orlovške, kongregacijske knjižnice. Tu bi se dobil vir dohodkov na lahek način. Čemu tista nepotrebna pijača!? — Nasilen pritisk na ženina v tej ali drugi obliki seveda ne spada med olikane ljudi. S šalo in lepo besedo se lažje izhaja in več doseže. Sicer naj pa bo te vrste »odkupnina« vselej le svobodni volji in odločbi ženina (neveste) prepuščena.

Tečaji v »Domu duhovnih vaj« v drugem četrtletju 1927. April: za može od 2. do 6. Maj: za duhovnike od 9. do 13., za mladeniče od 26. do 30. Junij: za rokodelske pomočnike od 4. do 7., za mladeniče od 18. do 22., za može od 25. do 29. — Vsak tečaj se začne prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj imenovanih dni. Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. — Prijaviti se je treba pravočasno vodstvu »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Dopisi

Metlika. O naši mladeniški Mar. družbi je bilo že dolgo časa tiho. Izgubila je požrtvovalnega voditelja g. Ant. Vovka, ki je odšel v Tržič. Vodstvo je prevzel g. Vinko Lovšin. Na svečnico so se fantje ojunčili in priredili akademijo v proslavo 200 letnice kanonizacije sv. Alojzija in sv. Stanislava. Prav dobro so jo fantje pogodili, posebno se je pa postavil prednik J. Guštin, ki je k akademiji po Voditelju dodal tudi govor lastnega izdelka. K slovesnosti so pripomogli tudi tamburaši in pevci. Občinstvo je bilo prav zadovoljno. — Tudi nekaj novih kandidatov je bilo sprejetih na praznik Mar. oznanjenja. — Smrtna kosa ima svojo žetev tudi v vrstah mladih fantov. 31. jan. t. l. smo zakopali zglednega in dobrega mladeniča Jan. Bajuka iz Božjakovega št. 31. Bil je dalj časa bolan, a bolezen mu je bila lahka in smrt sladka, saj se je preselil k boljši, nebeški Materi, katero je še pred smrtjo vedno klical. Se v zadnjih zdihljajih so mu morali dati v roke sprejemnico, na kateri je gledal Mar. podobo. Smrt Marijinega otroka je lahka in sladka. Spremili so ga na zadnji poti njegovi sobratje družbeniki in poslovil se je na grobu od nje v srce segajočih besedah prednik. Blagor družini, ki ima takega otroka, blagor družbi, ki ima takega člana!

Gornja Sv. Kungota. 13. februarja smo slovesno blagoslovili prekrasno, veliko umetniško sliko sv. Terezije, Deteta Jezusa. Naročili smo jo kar iz Milana. Po blagoslovitvi je domači g. župnik v lepem govoru naslikal angelske lastnosti te ljubeznive svetnice ter razložil pomen rož, ki jih tako rada pošilja na zemljo. Daj ljubi Jezus, da bi naša mladina, obojega spola, posebno Marijini otroci imeli v Mali Cvetki nov vzor krepostnega življenja, in da bi sv. Terezija bila poleg župnijske patrone sv. Kunigunde naša druga mogočna zaščitnica.

Šmartno ob Paki. Ko prebiramo dopise v »Bogoljubu« vidimo, kako pridne so razne Mar. družbe širom Slovenije. Naj se sliši glas tudi iz naše župnije. Evo kratko poročilo! Ob novem letu razpečavamo misijonske tiskovine in agitiramo za dobre časopise. 25. marca je bilo 17 deklet sprejetih v Mar. družbo, na praznik Brezmadežne pa 130 otrok v Marijin vrtec. Ganljivo je bilo, ko je prikorakala mlada četa z Marijino zastavo v cerkev ter zapela pesem »Veš o Marija...« Nato je sledil kratek pa jedrnat nagovor. G. voditelj je otroke bodril k pogumu. Med razdeljevanjem svetinjic se je pa razlegalo krasno ljudsko pe-

tje, pomešano z ljubkimi glasovi nedolžnih otrok. Opažalo se je, da so marsikomu igrale solze ganotja v očeh. — V kongregaciji imamo tudi zasebne sestanke s poučno-zabavnimi sporedi. Le žal, da moramo biti gostači. Nimamo namreč še svojega prostora. Navezani smo na dobrotno gostoljubnost blage osebe. — Svetih obhajil je bilo 14.700.

Sv. Jurij o. j. ž. Naše poročilo bodi bolj brzojavno! Praznik 8. dec. m. l. karmoč svečan: skupno sv. obh., sprejem novih članic, prireditve v prostorih bralnega društva. — Naša kongregacija krepko napreduje: imamo redne shode, in družbene sestanke. Med odseki sta najbolj delavna časnikarski in misijonski. Bog daj vztrajnost!

Raznoterosti.

Iz pastirskih listov. Letošnji postni pastirski listi (ki so bili uredništvu doposlani) obravnavajo času jako primerne snovi — in sicer izčrpno in temeljito. — Ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič se v začetku svojega lista spominja milostipolnega svetega leta; pohvalno omenja darežljivost in krščansko ljubezen vernikov, ki so velikodušno priskočili na pomoč po povodnjih prizadetim sorojakom. Dodatno k temu pa pojasnjuje namene, ki jih ima vsemodri Bog, ko pošlje ali dopusti tudi hujše nesreče. Bog hoče, da bi spregledali, če smo zašli; hoče, da zadostujemo za pregrehe, hoče nas nase prikleniti. Boga žali vsak greh, najbolj pa gotovo odpad od Njega. Danes se sicer marsikje krščansko življenje lepo razvija, toda razpasla se je žal tudi hudobija. Povodenj pohujšljivega časopisja in slabih knjig se razliva tudi po slovenski domovini. Ples, alkohol, nestramnost dviga svojo grešno glavo ter koplje grob poštenosti. — Vir vsega nasprotovanja proti Cerкви je pa mednarodno prostozidarstvo. Tudi naša država ni brez njega. Presvetli knezoškof zaključuje s prošnjo: 1. Molimo, delajmo pokoro. Greh naj izgine iz naših hiš. 2. V naše hiše samo dobre časopise! 3. V razne zastope volimo le dobre, krščanske može! — Postni pastirski list lavantinskega knezoškofa dr. Andreja Karlin-a ima to-le vsebino: Vladika se najprej hvaležno spominja dušnih dobrot, ki so jih verniki prejeli minulo leto, ko so se na premoških krajih obhajali sveti misijoni. Nato sledi poljudna razlaga cerkvenih zapovedi in pojasnilo, zakaj smo jih dolžni izpolnjevati. S posebnim poudarkom graja lavantinski nadpastir hlapčevska dela ob nedeljah in zapovedanih praznikih. Kdo daje blago-

slov našemu delu, kdo uspeh, če ne Bog! Ali smemo pričakovati dobre letine, ako bi oskrunjali Gospodove dni?! — **Korizmena (postna) poslanica dr. J. Srebrnič-a**, škofa na Krku, razpravlja o novem prazniku Kristusa Kralja, ter odgovarja na vprašanje: 1. Kako vlada Kristus v človeškem rodu? 2. Kakšne prednosti in odlike ima Kristusovo kraljestvo? 3. Kakšne pravice in dolžnosti imamo v tem kraljestvu? — Ako človek smrtno greši, postane mrtev ud katoliške Cerkve, a vendar ostane po veri še vedno del duhovnega telesa Kristusovega. Jezus sam je zapustil zakrament pokore, da se moramo zopet združiti s Kristusom. Sv. spoved je božja pravica, ki jo imamo kot člani kraljestva Kristusovega. — Tu pripominja škof, naj starši zlasti s svojim zgledom vsaj vsak mesec vodijo otroke k zakramentu pokore, ki je dragocena zapuščina Jezusova. Še lepšo zapuščino pa imamo v presveti Evharistiji. Jezus želi biti naš pri sv. maši in v sv. obhajilu. Te milosti sicer nismo zaslužili, toda On sam, ki je ljubezen, je hotel in hoče, da nam je hrana za dušo. O, »ljubimo Boga, ker nas je on prej ljubil« (Jan 9. 19.) — Pastirski list za krško škofijo (slovensko besedilo) pojasnjuje, kaj je dati na goljufivi izrek: »Vera je zasebna zadeva«. Na vprašanje, odkod zlo, — odgovarja knezoškof Adam Heftler: Posamni ljudje in države so odklonili vladarstvo Jezusa Kristusa... Vse družabno življenje v politiki, v pravu, v gospodarstvu, v postavodaji, družini, v vzgoji in v šoli hočejo vedno bolj odtegniti vsaki določeni veri. Od tega je prišlo to zlo... Veri odtujeni ljudje hočejo vso postavodajo razkristjaniti pod pretvezo: »Vera je zasebna zadeva«. Toda postavodaja brez Boga nima podlage. Vsi odtujeni ljudje hočejo razuzdanosti odpreti prosto pot, češ, »vera je zasebna zadeva«, kakor pravijo. Iz zakona hočejo napraviti meščansko pogodbo, da bi jo lahko vsak čas razveljavili. Pri tem jim ni mar Gospodova beseda: »Kar je Bog združil, naj človek ne razdružuje.« Njim je vedno na jeziku laž: »vera je zasebna zadeva«. — Vera je v vzgoji največjega pomena. »Brez Boga ne morete nič« — to velja predvsem pri vzgoji otrok. Starši imajo pravico in dolžnost vzgajati otroke verski, zato imajo tudi pravico in dolžnost, terjati za svoje otroke tako šolo, ki je prežeta z verskim duhom. Po načelu »vera je zasebna zadeva«, hočejo da bi bila Cerkev docela ločena od države. Ne varajmo se! Beseda »vera je zasebna zadeva« — je kriva vera. — Le ena rešitev je, samo ena pomoč: Vrnimo se nazaj h Kristusu!

Michelangelo, Žalostna Mati božja. (Glej str. 94.) Že v poznem srednjem veku je bilo

upodabljanje žalostne Matere božje z mrtvim Sinom v naročju jako priljubljeno. Mnogo takih srednjeveških kipov in slik je še ohranjenih. Tudi največji umetnik nove dobe (renesanse) Michelangelo (1474—1564) je izklesal čudovito lep kip Žalostne matere božje, ki ga prinašamo v sliki str. 94. Kip je iz belega marmorja, 1 m 75 cm visok in stoji zdaj v prvi desni kapeli cerkve sv. Petra v Rimu. Kip je bil naročen pri umetniku 27. avgusta 1498. Je torej delo 24 let starega umetnika. Dočim so srednjeveške umetnine večinoma mnogo bolj očitno izražale od trpljenja izmučeno telo Kristusovo in težko žalost Matere božje, je Michelangelo upodobil bogudano od upanja na vstajenje Gospodovo ožarjeno žalost Marijino. Milina obraza žalostne Matere božje je nedopovedljivo lepo izražena. Njena vdanost v voljo božjo kaže tudi kretnja leveice. Z desnico pa drži lepo mrtvo telo svojega Sina, ki je v krasni črti položeno preko naročja Marijinega. Na kipu so vse podrobnosti do skrajne popolnosti izvršene, vse pa je združeno v čudovito lepo celoto. S tem delom je Michelangelo v resnici izvršil, kar je obljubil v pogodbi, da hoče ustvariti delo, lepše, kakor je katerikoli drugo delo v Rimu, in boljše, kakor bi ga mogel katerikoli živčih kiparjev napraviti. Popraševali pa so se ljudje, zakaj je Marija tako mlada. Michelangelo je Condiviju na to vprašanje odgovoril: »Ali ne veš, da se čiste žene ohranijo mlajše, kakor one, ki niso čiste? Koliko bolj Devica, ki v njeno dušo ni došlo nikdar niti najmanjše grešno poželenje! Toda še več, če je bil ta mladosten cvet ohranjen v njej že po naravi, moramo verovati, da ji je prišla tudi božja pomoč, da sta se tem jasneje pokazali svetu devištvo in neminljiva čistost božje Matere.«

J. D.

DOBRE KNJIGE.

V 570 jezikih berejo katoličani Sveto pismo. Tudi naš slovenski jezik ima to prednost, da nam posreduje razodetje božje, da nam nudi božjo besedo. V krasni slovenščini se prireja nova izdaja, ki je nje prva knjiga že leto dni na razpolago. Naroči se lahko po vseh naših knjigarnah.

Papežovo priznanje slovenski knjigi. Pisatelj knjige »Slovanska apostola sv. Ciril in Metod«, prelat dr. Fr. Grivec, je prejel od papeževega državnega tajnika kardinala Gasparija pismo, ki izraža pisatelju toplo priznanje za njegovo najnovejše delo o slovanskih apostolih. Pohvalno se omenja, da se je pisatelju posrečilo podati živtopis sv. bratov, ki ga bodo izobraženci in preprosto ljudstvo z enakim pridom čitali in premišljevali. Zelo dobro da je storil pisatelj, ker je s posebno skrbnostjo opisal notranje življenje sv. C. in M., namreč njune zares krščanske čednosti, skrb za duhovne zadeve in neomajno zvestobo do Svete stolice. Nj. svetost, sveti oče, pisatelju čestita, ga

očetovsko blagoslavlja in prosi Boga, naj bi uslišal željo, s katero pisatelj končuje životopis sv. bratov, da bi namreč Slovanom, ki posnemajo vero in življenje sv. Cirila in Metoda, vera nikdar ne ugasnila, temveč da bi zasvetila tudi njim, ki so se od nje ločili.

Lepo pismo iz Rima je najboljšo priporočilo za ta najnovejši svetniški življenjepiš slovanskih apostolov. Knjižga res zasluži vse priznanje. Bere se kot povest in zanimanje čitateljevo raste od poglavja do poglavja. Ne smelo bi biti dobre slovenske hiše, ki bi si ob letošnjem 1100 letnem jubileju sv. Cirila knjižge ne omislila.

Družba sv. Mohorja na Prevaljah je izdala povest **Kruh**. Spisal jo je Matija Malešič. Zveni kakor bridka pesem o Slovenski Krajini (Prekmurju), o kateri še doslej nimamo leposlovnega dela. Razodeva nam vsjo grenkost kruha, ki si ga morajo služiti revni Krajinci s tem, da hodijo bogatašem po Ogrski in Slavoniji obdelovat ve-lepeostva pod vodstvom palirjev. Tako gorko in živo je pisana ta povest, da jo bodo bravci brali z največjim užitkom. Dobi se po vseh knjigarnah in stane za ude broš. 21 Din, vez. 30 Din, za neude broš. 28 Din, vez. 40 Din.

Ljudsko petje v cerkvi. (Samozaložba. Tiskala Katol. tiskarna v Gorici.) Prireditelj je zbral 80 pesmi (brez not), ki se pejejo tekom cerkvenega leta pri službi božji na Goriškem. Večinoma so znane. Namen je razviden iz uvoda: »Najbolj pri-srčno in ganljivo je, če vsa cerkev poje. Pojmo skupno kakor ena družina!«

GOVORILNICA.

R. V. Na Vaša številna vprašanja odgovarjamo po vrsti: 1. Tako zvano »junaško de-janje ljubezni« ne ovira, da bi človek ne mogel zase ali za svoje starše moliti ter opravljati svojih navadnih pobožnosti, kajti s heroičnim činom se dušam v vicah daruje le z adostilna vrednost vseh dobrih del. — Heroični čin tudi ne ovira, da bi ne mogel duhovnik darovati svetih maš v namene vernikov, ki so sv. daritev napro-

sili. — 2. Treba je ločiti osebo od greha. Greh zametujemo in sovražimo, do osebe pa ne smemo imeti mrznje, četudi je mrznja lažja od sovraštva. Seveda do take osebe človek ne more imeti posebne ljubezni in prijateljstva, če vidi, da nastavlja zanke še družinskemu članu. Namenoma se ni treba izogibati. Ako je prilika, povejte dostojno in uljudno, zakaj je Vaše obnašanje bolj hladno in kaj Vas boli. To bo morda pomagalo. Izgrda se pa itak nič ne doseže. — 3. Bratu pa le krepko, vselej pa ljubeznilo povejte, kar mu gre. Bratska posvaritev je celo dolžnost. — Hkrati pa ne pozabite moliti za vse, ki so v grehu, pa Vam je hudo, ko se ne poboljšajo.

R. P. v V. Zaobljuba, ki je storjena premišljeno in prostovoljno, se mora izpolniti. Kdor jo zanemari, se pregreši in sicer smrtno, ako se je pod smrtnim grehom zavezal, razen če je predmet obljube tako majhen, da ni zmožen takega zadolženja. Obveznosti, ki so po božji in cerkveni postavi zaukazane pod smrtnim grehom, se smatrajo tudi vsled zaobljube dolžnostne pod istim grehom. — Drugo vprašanje je bilo pa že v eni lanskih števil B. rešeno. Za presojo Vaših dvomov to-le: Smrtni greh stori, kdor prelomi božjo postavo v kaki važni reči in sicer tako, da greh ja sno spozna in popolnoma privoli vanj. Torej, kadar človek ve in mu vest pravi, da je to in to greh, kar stori, in svobodno privoli, je smrtno grešil, če je šlo za važno stvar. Če pa kaj grešnega stori (recimo da gre samo za grešne misli ali želje), ker ne ve, da je to zoper božjo postavo in prepovedano, ne greši. Taka nevednost pa mora biti nezadolžena. Človek pa prelomi včasih božjo postavo v kaki važni reči, in vendar stori le mali greh, ker se to zgodi ali ne popolnoma vedoma in ne popolnoma prostovoljno. V dvomu, ali je to, za kar gre, grešno, tega ne sme storiti, marveč se mora poučiti. Kar se tiče vrste greha, se glasi pravilo tako-le: Želja grešnega dejanja je vedno greh iste vrste in iste zlobnosti, kakor zunanje dejanje, po katerem teži. — Po teh načelih — upamo — boste na jasnem o vsem, za kar ste povprašali. Svetujemo pa, da se o vsem pogovorite s svojim g. spovednikom.

ZAVETIŠČE V BELGRADU.

Živimo v dobi socialnega in karitativnega udejstvovanja. Na vseh poljih lečijo usmiljene roke rane, ki jih prizadevajo ubogemu človeštvu današnje obupne socialne in gospodarske nepriličke. Po mestih, trgih in vaseh se dvigajo dobrodelni zavodi vseh vrst.

Pozabiti pa ne smemo na tiste kraje naše države, kamor se selijo naši ljudje v vedno večjem številu. Predvsem raste število priseljajočih se Slovencev v Zagrebu in Belgradu. Belgrajčani pravijo celo, da bo ondotnih Slovencev kmalu več nego v Ljubljani. Posebno je številen dotok naših deklet v Belgrad. Trumoma prihajajo v glavno mesto naše države za kruhom. Žal, da ni nikogar, ki bi se z večjo vnemo pobrigal in jim nudil zatočišče — v težkih nra-vnih in socialnih nevarnostih velikomestnega življenja.

Koliko jih tava brez službe in brez strehe po mestu in koliko se jih na ta način popolnoma telesno in duševno izgubi.

Zadnji čas je, da se mi Slovenci, ki znamo toliko žrtvovati za daljne afriške in kitajske misijone, bolj in z večjim zanimanjem pobrigamo za najpotrebnejše svojce, ki dostikrat tako hudo stisko trpe. Najti se mora denar, potrebna sredstva in primerni ljudje (najbolje kak ženski red), da se postavi nujno potrebno zavetišče in dom za dekleta, kamor bi se zatekle, dokler ne dobe poštene službe. Dovolj dolgo smo bili brezbrizni. Kar se je takim dekletom doslej nudilo, je vse premalo. Čas je, da vzamejo zadevo v roke tisti, ki so za to poklicani, in da s pomočjo in podporo vseh Slovencev ustanove prepotrebno deklško zavetišče v Belgradu.

Dr. J.

Odpustki za mesec april 1927.

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in prejmejo sv. zakramente; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu; tiha. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski kapeli nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. Z. M. b. s črnim škapulirjem.

4. Ponedeljek, Sv. Benedikt Fil. P. o. istim kakor 23. dan.

5. Torek, Sv. Julijana. P. o. udom br. sv. R. Telesa, kakor 1. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa, kakor prvi dan.

8. Petek, Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vica; c) udom br. žalostne M. božje s črnim škapulirjem; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnov. br. v brat. cerkvi.

10. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

14. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej »Opombo« k 17. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišljujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsvetejši Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu svetega očeta; spoved in obhajilo danes ali v osmini; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine sv. Družine.

15. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3 naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obhajilu. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V za-

dobljenje odp. zadostuje obhajilo prejšnjega dne, ali pa enkrat v osmini.

16. Velika sobota. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so postavno zadržani. Kakor sicer velja tudi tukaj prejem sv. zakramentov enkrat v osmini.

17. Nedelja, Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) istim kakor 23. dan. — Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje br. za duše v vica, v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

23. Sobota. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom v župni cerkvi, če ni redovne.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Fidel. P. o.: a) vsem, ki trikrat na mesec skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor včeraj

28. Četrtek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

30. Sobota. Bl. Benedikt Urb. P. o. istim kakor 23. dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za april 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Delo za razširjenje katoliškega tiska.

Mesečni zaščitnik: sv. Peter Kantič (27.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			ljubl. šk.	lavant. šk.	
1 2	Petek Sobota	Hugon š. Franc Pav.	Posvetitev družin presv. Srcu Velikonočne spovedi	Konjšica S. Trojica n. C.	Gomilsko Reka
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5 postna (tiha) Izidor š. Vincenc Fer. Sikst p. Herman sp. Marija 7 žalosti Marija Kleof.	Zadoščenje presv. Srcu Trpljenje v duhu vere Polrpežljivost v boleznih Srečna zadnja ura Katoliški učitelji(ce) Češčenje žalostne M. B. Zaupanje v božjo previd.	Preddvor Nem. Loka Dobropolje Leskovic Zaplana Suhorija Brezje	Konjice Prihova Čadram
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Cvet. Mehtil. d. Leon Vel. c. uč. Zenon š. Hermenegild m. Vel. četrtek Vel. petek Vel. sobota	Spreobrnjenje grešnikov Mladičiči pri vojaki Slovenci v tujini Verske organizacije Gorečnost do presv. R. J. Molitve za zveličanje duš Zmaga sv. Cerkve	Podbrezje Blagovica Vrhnik Vrhpolje M. Sv. Lenart Kamnik Kranj	Loče Sv. Kungota Špitalič Zreče Žitče
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Velika noč Velik. poned. Krescencija d. Marcella š. Anzelm c. uč. Soter in Kaj m. Adalbert š.	Pravo krščan. veselje Dobra izbira poklicev Zadeve naših škofov Katol. prosvet. organizacije Misijoni in duhovne vaje Župnije brez duhovnikov Vzgoja dobrih duhovnikov	Motnik Šturje Št. Jurij Šm. Ihan Dobrníč Gorje Šmihel sam.	Skomarje Stranice Kebelj S. Jernej L. Vel. Nedelja Ormož
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. povel. Bela Marko ev. M. B. dob. sveta Pet. Kan. (m. z.) Pavel od Kríža Peter m. Katar. Sij.	Poverjeniki(ce) naših listov Micijoni. Apostol. sv. Cirila Nameni sv. očeta Pospeševalci češčen. pr. Srca J. Slovenski redovniki(ce) Težko preizkušane družine Ta mesec umrli. Apostol. molit.	Stara Loka Cerklje Podgrad Nevlje Čatež Št. Jurij p. K. Stari trg p. L.	Ormož bol. Središče S. Miklavž Or. Svetinje S. Tomaž O. S. Bolfenk S. Lenart

Veak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

VSEBINA:

(Nadaljevanje s strani 103.)

Razprave:

- Iv. Pucelj: Mati iz Naima.
Kr. Cuderman: Gremo v Jeruzalem.
Dr. Zagar: Trpljenje sv. Terezije Det. J.
J. Volc: Kjer jeza vlada...
V. V.: Veliki petek. (Pesem.)

Naši vzorci:

Skrit zaklad.

Listeki:

Od Satana k Bogu. (Dalje.)

Družbeni glasnik:

Dr. A. Merhar: Glejte, prava Marijina družba.
Iz naše skupnosti.

Cerkveni razgled:

Po svetu.
Po domovini.
Dopisi.
Raznoterosti.
Iz postnih pastirskih listov.
Žal. Mati, božja.

Dobre knjige,
Govornica,
Odpustki,
Prošnje,
Zahvale.

Vprašanje iz Sv. Kríža p. L. —: »Slišal sem, da kdor nosi čudodelno svetinjo, lahko dobi vsak dan popolni odpustek, če zmoli šest Očenašev in Češčenamarij. Prosim pojasnila.« — Odg.: Kdor nosi na traku okrog vratu čudodelno svetinjo, t. j. svetinjo, ki ima na eni strani sliko Brezmadežne, na drugi pa Marijino ime in dve srci, lahko dobi vsak dan popolni odpustek, če odmoli šest Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi. Potrebno pa je za te odpustke, ki se lahko obrnejo tudi dušam v vicah, da mu je svetinjo blagoslovil in izročil duhovnik, ki je v to posebej pooblaščen.

M. L. K vprašanju L.: Bo najbolje, da se prilično osebno predstavite in vprašate, če bo šlo. Nič se ne čudite, če boste zadeli na težave. Morda so prav te zunanje ovire znamenje, da niste poklicani. — K. vpr. 2.: Brez krivde ne bo, ker ste liste že s tem namenom naročili. Kjer je krivda, so tudi obveznosti. Če ni najti lastnika, se obrne v dobre namene. — K. vpr. 3.: Če je denar, tuje blago povrnjeno, ali pa če je lastnik odpustil, je v tem oziru vse urejeno. Pri spovedi ste se že itak obtožili. — K. vpr. 4.: Načela so ta-le: Kar ni pro-

stovoljno, ni smrtni greh. Kar je potrebno, se kljub vsem težavam lahko pogovorite in se nikar ne bojte, da bi Boga žalili. Greh bi storili le takrat, če bi v stvari, ki jo omenjate, privolili, drugače ne. Sicer pa Vi potrebujete veliko molitve in veliko zaupanja v božjo dobroto. Sama skušnjava nikoli ni greh, če je nismo nalašč povzročili. Do svojega spovednika bodite zelo odkritosrčni in dobri Bog bo Vaš križ izpremenil v blagoslov.

PROSNJE.

M. Š. iz dr. Mar. se priporoča najsv. SS., sveti Tereziji Det. J., sv. Jožefu, sv. Antonu, častiv. Don Bosku in bl. Dominiku Savio za zdravje in za druge milosti ter za zdravje matere. — Družina K. na Goriškem se priporoča presv. Srcu J., sv. Leonardu Portomavr. za izboljšanje težkih razmer v župniji. Hkrati se priporoča sv. Srcu J. in sv. Tereziji Det. J. za pomoč in za dosego dobrih namenov. — M. R. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Tereziji Det. J. za mir in za pravo pamet v družini. — R. R. se priporoča Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za srečo in zdravje pri vojaki in za srečno vrnitev na dom. — Marg. in Eva Kravina iz Ž. se priporočata Mariji Pomočnici na Brezjah in sv. Tereziji Det. J. za dosego že dolgo pogrešanega zdravja. — Neimenovana z Ježice priporoča v molitve svojega bolnega očeta, ter prosi priprošnje Marije Pomočnice na Rakovniku, svetega Antona Pad., sv. Terezije Det. J., sv. Lucije. Sama sebe pa priporoča presv. Srcu J., Brezmažežni, sv. Tereziki za milost dobre spovedi in vred. prejema sv. R. T., vrhu tega zaupa v pomoč

N. Lj. Gospe, sv. Jožefa in sv. Terezije v važni zadevi. Končno prosi vse dobre vernike za spomin v molitvi v zgorajšnje namene. — Neimenovana priporoča svojega sina vsem svetnikom in svetnicam ter dušam v vicah za pravi talent.

ZAHVALE.

Ivana Pečnik (Sv. Jakob v R.) se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., za hitro ozdravljenje hude živčne bolezni. — M. F. v R. se zahvaljuje presv. SS., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za milost spokornosti sorodni osebi. — Ivana Snaj se zahvaljuje najsv. Srcu J. sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za večkratno uslišanje. — A. J. se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za dvakratno uslišanje v važni zadevi. — P. R. M. S. se zahvaljuje presv. SS., Materi božji, sv. Tereziji Det. J. sv. Antonu Pad. za pomoč v časni zadevi. — Nežika Klun, učit. Dolenjavas, se zahvaljuje Mariji, sv. Tereziji Det. J. in vernim dušam za več uslišanih prošenj. Neka usmiljenka pa sv. Tereziki za ozdravljenje težko bolne njene sošolke. (50 Din za dobre namene.) — Mladenič se zahvaljuje Materi božji, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji Det. J. za uslišanje v važni zadevi.

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na **Starem trgu šte. 2**

(Na obeh vogalih)

Josip Olup

kjer dobite vedno največjo izbero moških in otroških oblek in klobukov in vseh vrst perila po najnižji ceni.

Kakor roža med trnjem

se lahko smatra

**MILO
GAZELA**

ki po svoji nedosegljivi kakovosti prekaša vse druge proizvode. Beli, čisti in varuje trpežnost perila.

PRI NAKUPU

se priporoča trdka

Ign. Žargi, Ljubljana

Sv. Petra cesta 3 in 11

kjer dobite veliko izbiro damskega in moškega perila, kravat, srajc, nogavic, rokavic ter ženskih bluz, oblek i. t. d.

Velika izbira **potrebščin za krojače in šivilje** po priznanih nizkih cenah.

Največja izbira

**kuhinjskih
potrebščin**

za vse sloje, dobite najceneje pri

Stanko Florjančič

Ljubljana, Sv. Petra c. 35

Podružnica: Šiška, Celovška cesta

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opreman. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vезenju brez plač. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

**JOSIP PETELINC,
LJUBLJANA**

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški Kđ	15.—	
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

Kdor hoče
biti postrežen z dobrim blagom
naj pride ali piše
— po poštni ali kamparu za molka
— iz ženske ohiške, paribel, flavala,
— kambik, rita, odaj, itd., v zna-
ka na in zastavljive trgovine pri
R. MIKLAUC, PRI ŠKOFU
LJUBLJANA, Lingercjeva ulica

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Ropitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

Javna zahvala,

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Poizkusil sem Vaše zdravilo „Energín“ tudi jaz na priporočilo svojih prijateljev, pa Vam moram javiti, da sem z vspehom zelo zadovoljen. Imam sedaj izobren tek, počutim se mnogo krepkejšega in izgledam mnogo bolje. Mnogi sosedje se zanimajo sedaj za Vaše dobro zdravilo „Energín“, železnato kina vino, tudi me prosijo, naj jim ga naročim. Pošljite mi takoj 6 steklenic velikih, drugi se bodo pa obrnili naravnost na Vas.

Bodešče, 16. Bled, 15/II. 1927.

S spoštovanjem Jožef Jekler, posestnik.

Kdor je malokrven? Kdor je bled? Kdor ima slabe živce? in vsled tega pomankanje spanja in pogosti glavobol. **Kdor nima teka? Kdor boleha na pljučih? Kdor je malaričen? Kdor boleha na želodcu,** „Energín“ železnato naj pije „Energín“ kina vino. **Slabi nerazviti otroci** z uporabo „Energína“ železnatega kina vina **prav gotovo** dobe zdravo in rudečo barvo, pridobili bodo na teži telesa in postali odporni proti vsem boleznim. — Naslov za poštna naročila:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

REVMATIZEM!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Javljam Vam tudi jaz, da sem zadovoljen s vspehom Vašega zdravila „Alga“, ker sem ozdravil svoj dolgoletni revmatizem na roki in nogi. Isto pripovedujejo tudi moji znanci in sosed, in dobili boste iz naše okolice mnogo naročil.

Cirkovce pri Pragerskem 12/I. 1927.

Vas pozdravlja Franc Safošnik.

Prosim Vas, da mi pošljete takoj 25 stekleničič „Alga“, ker je to najboljši lek, ki smo ga tukaj uporabljali s velikim vspehom.

Ljubno pri Celju, 3/I. 1927.

Spoštovanjem Uršula Kladnik.

Revmatizem? Kostobolje? — Bodljaje? Trganje v glavi in zobeh? Omotico ozdravite z zdravilom „Alga“

Vsaki stekleničici je priloženo navodilo o uporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din, 14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din.

V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

1. Vsebina terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfinjšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, vsled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.